ЛЕЛЬ-РЕВЮ

5-6'98

З УСІХ МИСТЕЦТВ НАЙВАЖЛИВІШИМ Є МИСТЕЦТВО КОХАННЯ

НЕПОРОЧНЕ ЗАЧАТТЯ

ЯК МАРІ ШАТТ НАВЧИЛА ЖИТЕЛІВ ПЛАНЕТИ ДІАНА КОХАТИСЯ

ТІТОНЬКА ЕДІТ

СМЕРТЕЛЬНА ПОДОРОЖ У СВІТ НАСОЛОДИ

12 СТАТЕВИХ ЗАПОВІДЕЙ

З НЕДАЛЕКОГО МИНУЛОГО

РОЗЧАРУВАННЯ

ПЕРША ШЛЮБНА НІЧ

[redacted]

Фото Володимира ШУРУБОРА

Гері БРАНДНЕР

ТІТОНЬКА ЕДІТ

Оповідання

Скіп сидів за кермом свого «БМВ» поряд з чарівною блондинкою. Одна його рука обіймала дівчину за плечі, друга лежала на пругкій півкулі юних грудей. Він повів головою в бік чепурного, пофарбованого в біле котеджу, що виднівся в глибині садиби, неподалік від дороги, якою вони приїхали.

— То оце і є оселя твоєї тітоньки Едіт? А я сподівався побачити щось подібне до замку Дракули.

Дівчина грацiйним порухом голови одкинула назад своє довге пишне волосся.

— Це тому, що ти наслухався всіляких історій про неї.

— Атож, коли вірити всьому тому, що я чув, то на милу стару даму твоя тітонька аж ніяк не тягне, — погодився Скіп. — Ніхто не знає, що там діється за тими стінами, але чутки ходять дуже різні. Одні кажуть, що вона чаклунка і воскрешає мертвих. Інші вважають її вампіркою, яка вдень спить у труні... — Він посміхнувся. — Ну, а я гадаю, що вона, як ото Франкенштейн, створює чудиська з підручних матеріалів... А насправді, Одрі, чим твоя тітка займається?

Дівчина похитала головою.

— Не треба з цього сміятися. Тітонька Едіт, може, й не зовсім... така, як ми, але вона моя єдина родичка. Батьків я втратила ще в дитинстві, і вона завжди була дуже добра до мене.

— Як мені відомо, твій батько залишив тітці Едіт чималі гроші, щоб ти бачила від неї тільки добро. У кожнім разі, доки тобі виповниться двадцять один рік і ти вступиш у права спадкоємиці.

— А ти багато про мене знаєш...

Скіп знову посміхнувся.

— Я ж працюю у банку, не забувай. І коли бачу, як твоя тітка тринькає гроші, що належать тобі, це мені зовсім не до вподоби.

— Скіпе, ти несправедливий до неї!

— Та то я просто пожартував. Не бери моїх слів поважно.

Великі сині очі дівчини прикипіли до його обличчя.

— Річ же не в грошах, правда? Тебе привабили до мене не гроші?

— Люба, ти ж знаєш, що ні. Я кохаю тебе і хочу з тобою одружитись. Невже я схожий на мерзотника, що тільки й мріє допастися до твоїх грошей?

— Ні, але скажи мені ще раз, що вабить тебе до мене?

Скіп пригорнув дівчину й сховав обличчя в її пишному білявому волоссі.

— Я кохаю тебе тому, що ти молода, гарна, весела й сексуальна. І одружився б з тобою, навіть коли б ти не мала ані цента. Тоді б, принаймні, ми почали на рівних.

Скіпова рука дедалі дужче стискала півкулю її грудей, і він відчував, як під пальцями бубнявіє сосок.

Одрі трохи відхилилася від нього і випнула груди.

— Любий, я тобі вірю. І дуже сподіваюся, що ти сподобаєшся тітоньці Едіт. Ти ж знаєш, вона має схвалити мій вибір, це дуже важливо. Бо ще два роки, доки мені виповниться двадцять один, мої гроші будуть у її розпорядженні.

— Авжеж, я знаю... — Скіп говорив, а рука його робила своє. — Можеш не турбуватися, я легко знаходжу спільну мову з літніми жінками. Вони бачать у мені сина.

Його рука вже помандрувала нижче живота й полізла в брючки, що були на Одрі. Дівчина трохи повернулася, полегшуючи їй шлях.

— Я вся наче напнута струна... — прошепотіла вона ледь чутно.

Скіп видимо знехотя забрав руку.

— На жаль, грати зараз не час. Ходімо вже до твоєї тітки.

Одрі довгу хвилю сиділа, відкинувшись на спинку сидіння й часто дихаючи.

— О Боже! Коли б твоя рука затрималася там ще з хвилину, мені було б начхати й на тітку, й на все це бісове місто. Нехай би приходили й дивилися, що ми тут робимо... — Вона на мить заплющила очі, потім знову поглянула на Скіпа. — Але твоя правда, любий, нам треба йти.

Доріжкою, всипаною дрібними черепашками, вони рушили до дверей котеджу. З-за портьєр

®лель-ревю

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЖУРНАЛ
ЗАРУБІЖНОЇ ЛІТЕРАТУРИ
ТА МИСТЕЦТВА
ПРО КОХАННЯ

№ 5-6 (28-29) 1998

Засновник і видавець — фірма "Деркул"
(свідоцтво про реєстрацію:
серія КВ, №849 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1994 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.

Редактор відділу літератури
ВОЛОДИМИР МИТРОФАНОВ.

Редактор відділу фольклору
і літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.

Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.

Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й стор. обкладинки— модель
Олександра Авізова (Лінія 12), фото
Олексія Степанова;
на 4-й стор. обкладинки — фото
Олександра Задираки;
постер — фото Сергія Корепанова.

Підписано до друку 30.12.98
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119,
вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка
ілюстрацій, набір, верстка
комп'ютерного центру фірми
"Деркул".
Тел.: (044) 211-06-90.

Друк — УкрНДІСВД,
вул. Кіото, 25.

Індекс 74288.

ної жаги.

У неквапній застільній розмові Скіп поділився з мідянокосою господинею своїми враженнями від її оселі.

— У вашій вітальні стільки всіляких дивовижних речей...

— Атож, ваша правда. І здебільшого вони мають відношення до мого фаху. Я ж, знаєте, відьма. Гадаю, ви чули про мене чимало всякого.

— Ну, люди розповідають про вас багато дурниць, — посміхнувся Скіп, даючи зрозуміти, що сам він не надає значення тим пересудам.

— А може, дещо з того зовсім і не дурниці, — заперечила тітонька Едіт.

Тут до розмови втрутилась Одрі, чимало здивувавши Скіпа, що вже й забув про її присутність.

— Тітонько Едіт, прошу тебе, хіба не можна обійтися без цих балачок про відьмацтво!

— Певно, що можна, коли вони тобі неприємні, — погодилася господиня.

— Дарма, а мені так цікаво! — широко всміхнувся Скіп і, позирнувши по кутках, додав: — Щоправда, я ніде не бачу мітли.

— Літати на мітлі — то не мій профіль, — сказала тітонька Едіт.

— А що, у відьом є певні сфери діяльності?

— Авжеж. Є, звісно, й фахівці, сказати б, загального профілю, одначе окультні знання надто широкі. Ті фахівці нахапалися самих вершків, отож користі з них мало.

Скіп нахилився вперед, не відриваючи погляду від розкішних грудей, що, здавалось, от-от розірвуть шовкову тканину, яка їх обтягує.

— А який ваш профіль, міс Едіт? — спитав він.

Господиня усміхнулася.

— Перенесення душ.

Скіп чекав дальших пояснень, але жінка мовчала, і він зважився на нове запитання.

— Тобто ви можете вийняти душу з чийогось тіла і перенести її куди-інде?

— У принципі, так.

— Комусь при цьому має бути дуже кепсько, — зауважив Скіп. — Я кажу про тих, хто зостається без душі.

— Оце ви, Скіпе, дуже слушно сказали, — мовила тітонька Едіт і обернулася до племінниці.— Слухай, Одрі, на жаль, сталося так, що нам не буде чого випити після обіду. Тобі не важко піти й купити пляшку «Хеннесі»?.. Ви п'єте коньяк, Скіпе?

— Ну звісно. Та я ж можу й сам під'їхати до магазину. Моя ма-

точилося приємне оранжеве світло. Одрі відімкнула двері своїм ключем, і вони переступили поріг.

Їх зустрів дух сандалового дерева й ще якісь східні пахощі. Скіп розглянувся по тісній, щільно уставленій меблями вітальні. Кімната дуже скидалася на окультний салон. Скрізь знаки зодіаку, якісь таємничі руни — на стінних плакетках, тарілках, на диванних подушках, навіть на килимі. Пляшечки з кольорового скла, керамічні статуетки, дивовижні картини, дерев'яні маски. З підвішеної до стелі трапеції на них шкірило зуби опудало мавпочки.

Скіп зачудовано роздивлявся довкола, аж поки погляд його спинився на шістьох вишикуваних у ряд на камінній полиці височеньких, із заокругленими верхніми кінцями фігурках. Він наморщив лоба, намагаючись збагнути, чому вони здаються йому такими знайомими. А коли до нього зрештою дійшло, що вони зображують, голосно засміявся.

— Слухай, ти знаєш, на що вони схожі? — запитав він Одрі.

Дівчина почервоніла й опустила очі.

— Так, знаю, але я тут ні до чого. Їх робить тітонька Едіт.

— Як? Сама їх робить?

— Таке в неї хобі. Тітонька Едіт має хист до мистецтва. Вона робить ці фігурки з якогось особливого пластику. Хочеш помацати, який він на дотик?

— Ні, дякую, — відмовився Скіп. — А твоя тітонька, схоже, велика оригіналка. Недарма про неї чого тільки не кажуть...

— Цс-с-с, вона йде сюди.

— Це ти, Одрі?

Гучний, енергійний голос аж ніяк не міг належати старій жінці. А коли тітонька Едіт увійшла до вітальні, у Скіпа просто-таки відвалилася щелепа.

Та й було чого. Висока на зріст, струнка жінка з мідяним волоссям, що спадало на чудові плечі. Бездоганна шкіра без жодної зморщечки чи пляминочки. Вечірня золотаво-біла сукня ледь прикривала високі груди, зваблива облягала тонкий стан, вигідно увиразнювала круту округлість стегон.

Неначе звідкись іздаля до Скіпа долинув голос Одрі:

— Тітонько Едіт, це Скіп Дайл, про якого я тобі казала... Скіпе, це моя тітонька, міс Едіт Келдерон...

— Добридень, містере Дайл... — В устах цієї жінки його прізвище прозвучало, як музика. Очі її привітно усміхалися до нього.

Скіпові довелося судомно ковтнути слину, перше ніж до нього повернулася здатність говорити.

— Добридень... Будь ласка, звіть мене просто Скіп.

— Гаразд, Скіпе. — В очах кольору морської хвилі майнув пустотливий вогник.— А тепер прошу до столу. Я приготувала юшку. Це моя фірмова страва.

— І моя улюблена... — пробурмотів Скіп.

Тітонька Едіт ступила до нього, взяла за руку й повела до їдальні. Від її дотику його наче електричним струмом ударило.

Поки вони сиділи за столом, Скіпові коштувало чималих зусиль приділяти хоч сяку-таку увагу своїй нареченій — так заволоділа всім його єством тітонька Едіт. А коли вона пройшла повз нього до кухні й ніби випадково зачепила обтягнутим шовковистою тканиною стегном за плече, він відчув раптовий приплив непогамов-

шина біля воріт.

— Ні-ні. До магазину два кроки. А ми тим часом зможемо познайомитися трохи ближче.

— Я піду, — сказала Одрі й підвелася. — Після обіду приємно подихати свіжим повітрям. А про тебе, Скіпе, подбає тітонька Едіт.

Скіп пробурмотів щось невиразне. І тільки-но за Одрі зачинилися двері, тітонька Едіт також підвелась, обійшла стіл і стала перед гостем.

— Чи не повернутися нам до вітальні?

У Скіпа аж голова пішла обертом від тих промовистих інтимних ноток, що вчувались у її голосі. А коли він підводився, плече його ткнулося в пружну плоть розкішних грудей. Тітонька Едіт і не подумала відступити.

Якусь хвилю він не міг здобутися на слово, а потім спитав:

— Ви розкажете мені про перенесення душ? Як ви це робите...

Вони перейшли до вітальні. Скіпові здавалося, ніби його обпалює жар, що йде від цієї жінки, хоча тіла їхні більше не стикалися.

— Взагалі-то діло це доволі складне, але головне тут у тому, що існують ситуації, коли душа людини виходить з-під захисту тіла. От у цю коротку хвилю її і можна вилучити. За далекої давнини вважали, що душа випурхує з тіла, коли людина чхає. Ми ж бо й досі кажемо «На здоров'я», коли людина чхне, — щоб одігнати злого духа, який може вхопити душу бідолахи...

Скіп посміхнувся, гадаючи, що господиня просто жартує, та обличчя її лишалося серйозним.

— За інших обставин людська душа стає ще беззахиснішa на одну-дві секунди...

— Дуже цікаво... — пробурмотів Скіп, хоча слова господині вже пролітали повз його вуха. Вона стояла перед ним так близько, що він чув, як б'ється її серце.

Намагаючись опанувати себе, він глибоко зітхнув і відвів очі від грудей тітоньки Едіт. Погляд його впав на фігурки-фалоси, вишикувані на камінній полиці.

— Які незвичайні статуетки...

Господиня пильно подивилася на нього.

— Вони вам подобаються?

— Та, правду кажучи, не дуже. Сам не знаю чому, але коли я на них дивлюся, то мені аж мороз поза шкірою йде... Одрі каже, ніби ви самі їх робите.

— Так. І є ще одна, недокінче-

PLAYBOY

на, в мене у майстерні. Хочете поглянути?

— Дякую, але чогось мені не...

— Я не казала вам, що майстерня у мене в спальні?

— А взагалі-то, чом би й не поглянути?

— Справді.

Тітонька Едіт повернулась і вийшла в коридор, що вів углиб будинку. Скіп ішов за нею, не відриваючи жагучого погляду від пишних сідниць, що плавно перекочувалися під шовком сукні.

У спальні Скіпа вразили багатоколірні спіралі, що звисали зі стелі й неначе притягували його до себе. За широким, засланим яскраво-червоним покривалом ліжком він побачив невисокий круглий столик, а на ньому — таку саму фігурку, як і на камінній полиці, тільки якусь тьмяну, безживну.

— Ну, як вона вам? — спитала тітонька Едіт, і її тверді соски ткнулись йому в груди.

Отут Скіп і втратив останні рештки самовладання. Він обхопив жінку руками й почав гладити її оголену спину; відтак притиснув до себе, уп'явся їй у рот, відчуваючи, як розтуляються її повні губи і теплий язик, немов жива істота, обволікує його власного язика. Його пальці знайшли застібку-змійку, шарпнули її донизу, і довга вечірня сукня з шурхотом упала на підлогу. Висока струнка жінка трохи відступила, даючи йому помилуватися красою її тіла. Неслухняними пальцями Скіп узявся розстібати штани.

— Облиш, я сама... Лягай на ліжко і розпружся.

Вона повернула Скіпа й підштовхнула до ліжка. Не відводячи очей від осяйного, золотавого тіла жінки, він ліг горілиць. Вона швидко і вправно роздягла його. А тоді, поклавши руку на його голий живіт, поглянула Скіпові просто в очі.

— Я маю спитати тебе, Скіпе... А як же буде з Одрі?

Скіп не одразу збагнув, про що вона говорить.

— Одрі — дитина, — хрипко мовив він нарешті, увесь тремтячи від жаги. — Ти і я... ми інші... ми дорослі люди... Ми потрібні одне одному.

— Тебе не турбує, що цим ми завдамо їй болю?

Скіп думав не довго. Нічого й нікого він зараз так не бажав, як цієї жінки.

— Їй ні до чого про це знати. Я однаково одружуся з нею. І ти житимеш з нами. Ми зможемо тішитись одне одним так, що Одрі нічого й не запідозрить. А з її грішми ми матимемо все, що захочемо.

Тітонька Едіт зітхнула.

— Оце я й хотіла від тебе почути.

Вона похилила голову, і мідяні хвилі волосся накотилися Скіпові на груди та живіт. Його пальці вчепились у червоне покривало, він увіходив у новий світ, світ неймовірної, фантастичної насолоди...

Раптом губи жінки розімкнулись, і вона зісковзнула з ліжка на пухкий оранжевий килим, що вкривав підлогу. Лягла на спину й простягла руки до Скіпа.

— Іди до мене, мій любий...

Тремтячи від збудження, Скіп зсунувся на гаряче й пругке жіноче тіло. Однією рукою жінка вміло скеровувала його, другою погладжувала по спині. Скіп з головою поринув у жагучий, сласний вир. Усе глибше та глибше...

Аж ось, з останньою, незнано сильною та солодкою судомою оргазму, він відчув, як усього його неначе вивернуло навиворіт, і в ту ж мить у нього не стало тіла. А потім запала темрява...

Коли повернулась Одрі, тітонька Едіт сиділа у вітальні сама.

— Коньяк я принесла, — сказала дівчина, ставлячи на стіл паперовий пакет. — А де Скіп?

Її тітка похитала головою і скрушно зітхнула.

— Мені дуже шкода, люба...

— І цей теж?..

— На жаль.

— Ти випробувала його?

— Як і всі інші, він не витримав іспиту.

— Тітонько Едіт, ну невже я так і не знайду чоловіка, що полюбить мене саму, а не мої гроші, й буде мені вірний? — Одрі обняла тітку й притулилася щокою до її грудей.

— Певно, що знайдеш, люба. — Тітонька Едіт погладила дівчину по голові. — Зрештою, це справа часу... А поки що, — посміхнулася вона, — і Скіп на щось згодиться.

— І то правда... — мовила дівчина й повернулася до каміна, де на полиці виструнчилися напоготові вже сім фігурок-фалосів. — Ти візьмеш його на цю ніч, тітонько?

— Ні, люба. Право першої ночі за тобою. По справедливості.

Одрі підійшла до полиці й узяла останню в ряду фігурку. Вона була тепла і від дотику її руки враз запульсувала.

— На добраніч, тітонько Едіт.

— На добраніч, Одрі. Втішайся.

Коли свідомість повернулася до нього, Скіп виявив, що не може й поворухнутись. Та перший напад панічного страху швидко минув, і він покірно дав увести себе головою вперед у теплий вологий отвір. Пружні стінки печери обтисли його, пестячи з усіх боків.

Такого і в моторошному сні не насниться, — подумав Скіп. — А втім, не так уже воно й погано...

З англійської переклав Володимир ІВАНІВ

ГАЛЕРЕЯ

КРАСУНЯ О'МОРФІ

Багатьом цінувальникам жіночої вроди відома чарівна картина Франсуа Буше, на якій зображено юну красуню-гречанку О'Морфі. Та далеко не всі знають, що незвичайну долю цієї дівчини багато в чому визначив Джакомо Казанова.

Звернімося до мемуарів уславленого генія любовної гри.

«... На ярмарку в Сен-Лорані мій друг Патю накинув оком на акторку О'Морфі. Запросивши мене, він за два луїдори умовив ту красуню після вистави поїхати вечеряти до неї додому, на вулицю Двох Воріт Спасителя.

Після вечері Патю забажав лягти з нею, а я спитав, чи не знайдеться і для мене якоїсь канапки. Сестричка О'Морфі, мальовнича й дуже брудна обідранка, запропонувала мені за пів-екю свою постіль. Я пообіцяв заплатити, і тоді вона повела мене до якоїсь комірчини й показала обшарпаний матрац на трьох чи чотирьох дошках.

— І оце ти називаєш постіллю?

— Це моя постіль.

— Я такої не хочу, і не буде тобі пів-екю.

— А ви хіба збиралися спати роздягшись?

— Та звісно.

— Що за дурниці! Ми не маємо простирал.

— То ти спиш тут одягнена?

— Зовсім ні.

— Ну, тоді лягай сама — і отримаєш пів-екю. Я хочу на тебе подивитися.

— Гаразд. Тільки ви не будете нічого зі мною робити?

— Анічогісінько.

Вона роздягається, лягає і вкривається старою завіскою. Я дивлюся на цю тринадцятирічну дівчину — й бачу уже не злидарку, не обідранку, а бездоганну красуню. Хочу роздивитись її скрізь, з усіх боків; вона опирається, сміється, але золотий екю враз робить її покірливою овечкою. Єдиною її вадою був бруд — і ось уже я мию її всю власними руками. Молодша О'Морфі, я бачу, вже ладна дозволити мені все, що завгодно, крім одного — того, до чого я й сам наразі не маю бажання. Так і каже навпростець, що цього не дозволить, бо, мовляв, за словами її сестри, це коштує двадцять п'ять луїдорів.

Я відказую, що про це ми поторгуємось іншим разом. А поки що вона згодна прислужитися мені в усьому іншому, чого я забажаю.

Мені забажалося показати дівчину своєму другові Патю, у тому вигляді, в якому бачив її я, аби він визнав, що більш довершену вроду годі й уявити. Біла, мов лілея, Єлена була наділена всіма чарами, які тільки може створити природа чи мистецтво живописця. До того ж її прекрасне личко, я був цього певен, виповнювало душу кожного, хто його бачив, миротворним спокоєм...»

Далі події розвивалися так.

Казанова упродовж двох місяців платив старшій сестрі по дванадцять франків щодня з тим, щоб Єлена спала на її постелі. Він запросив художника, і той за шість луїдорів намалював дівчину з натури, зовсім голу й у дуже спокусливій позі: вона лежала на животі, спираючись руками на подушку й тримаючи голову так, що видно було її обличчя. Потім той-таки художник, на прохання Казанови, зробив зменшену копію картини. Цю копію якийсь там Сен-Кентен показав королю. І Людовік зажадав побачити саму дівчину, щоб, у разі її цілковитої відповідності зображенню, вона могла загасити той пломінь, що спалахнув у його королівській душі.

Дівицю О'Морфі припровадили до Версалю й звеліли погуляти в парку. Там її зустрів король і спитав, чи вона та сама гречанка, а тоді узяв портрета, пильно порівняв його з оригіналом і сказав:

— У житті ще не бачив такої разючої подібності.

Як свідчать далі мемуари Казанови, цей епізод завершився тим, що Людовік сів, поставив дівчину собі між колін, попестив і, пересвідчившись власною королівською рукою, що вона незаймана, поцілував. Єлена дивилася на нього і сміялась.

— Чого ти смієшся? — спитав король.

— Я сміюся, бо ви ж як викапані схожі на золотий екю.

Монарх аж зареготав від такої безпосередності, потім спитав, чи хоче вона залишитись у Версалі.

Вона залишилась. Мешкала у будиночку в Оленячому Парку. Через рік народила сина, а через три роки її віддали заміж у Бретань з королівським посагом у чотириста тисяч франків.

Публікацію підготував Євген РОЇК

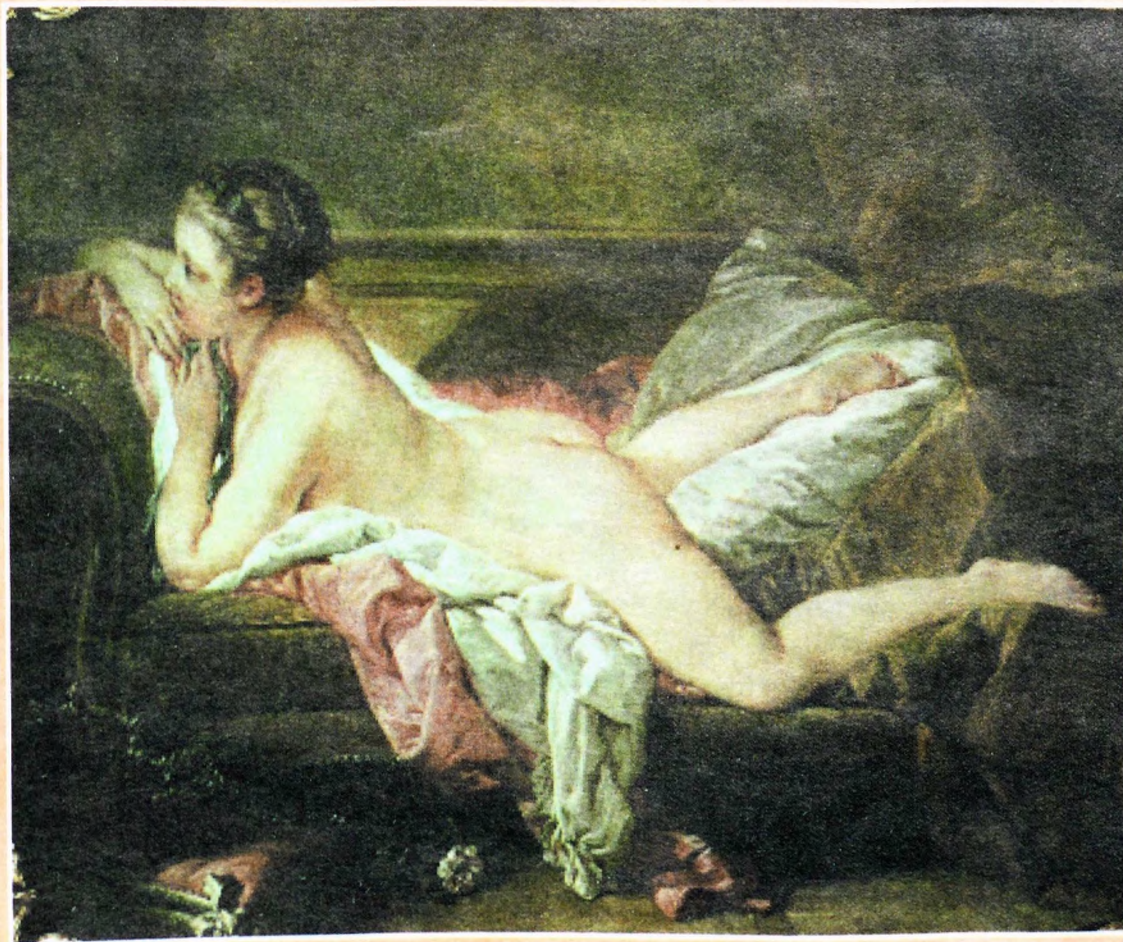

Франсуа БУШЕ. Оголена на софі. 1752

Гі де МОПАССАН

РОЗЧАРУВАННЯ

(Уривок з роману «Життя»)

Розалі роздягала Жанну в її кімнаті. Руки її ніби блукали осліп, вона не знаходила вже ні шнурків, ні шпильок, здавалася ще більш зворушеною, ніж її господиня. Але Жанна не звертала уваги на свою служницю, їй здавалося, що вона ввійшла в якийсь інший світ, опинилася на якійсь іншій землі, відокремлена од всього, що вона знала раніш, од всього, що так любила. Їй здавалося, що все в її житті, все в її розумі було перекинуто, і враз навіть якось дивно спало на думку: чи кохає вона свого чоловіка? Раптом він видався їй наче чужий, з яким вона ледве знайома. Ще три місяці тому вона зовсім не знала про його існування, а тепер вона вже була його жінкою. Нащо це? Нащо так швидко кидатися до шлюбу, ніби в провалля, що відкрилося під ногами?

Залишившись у нічному вбранні, вона сковзнула в ліжко; холодні простирала, що збуджували тремтіння, ще більшили те почуття холоду, самоти та суму, що вже дві години гнітило її душу.

Аж ось Розалі вийшла. Жанна почала чекати. Чекала вона неспокійно, з пригніченим серцем, чекала того, про що в неясних виразах попередив її батько і чого вона добре собі не уявляла, чекала несвідомої розгадки цієї великої таємниці кохання.

Хтось тричі стукнув у її двері, хоч вона й не чула кроків на сходах. Вона страшенно затремтіла і нічого не відповіла. Постукали ще раз, потім скрипнув замок дверей. Вона заховалася з головою під ковдру, неначе б до неї прокрадався злодій. Чиїсь черевики тихо рипнули на паркеті, і раптом хтось доторкнувся до її постелі.

Жанна відчула якийсь нервовий переляк і тихо скрикнула. Визволивши з-під ковдри голову, вона побачила Жюльєна, що стояв біля ліжка і всміхаючись дивився на неї.

— О, як ви мене злякали! — сказала вона.

— Хіба ж ви зовсім не чекали мене? — спитав він.

Вона не відповіла. Він був зодягнений у фрак і мав свою звичайну поважну поставу гарного хлопця; Жанна тяжко засоромилася, що лежить ось так перед такою коректною людиною.

Вони не знали більш, що казати, що робити, не відважуючись навіть дивитися одне на одного в цей значний і рішучий момент, від якого залежить інтимне щастя всього життя.

Він, мабуть, несвідомо почував, яку небезпеку таїть у собі те змагання, що має зараз бути, яке гнучке самовладання, яку вмілу ніжність треба мати, щоб нічим не образити тонкої сором'язливості, ніжної чистоти та делікатності вихованої у мріях дівочої душі.

Тоді, легко взявши та поцілувавши її руку, він, немов перед вівтарем, опустився перед ліжком навколішки і прошепотів так тихо, як подих вітру:

— Чи будете ви мене любити?

Одразу заспокоєна, вона підвела свою оточену хмарою мережок голову і всміхнулася:

— Я вже люблю вас, мій друже.

Він узяв до своїх вуст маленькі пальці дружини і зміненим через те голосом запитав:

— І ви доведете, що любите мене?

Знов збентежена, не усвідомлюючи своїх слів і тільки згадуючи батькову науку, вона відповіла:

— Я ваша, мій друже.

Жюльєн покрив її руку вогкими поцілунками і, поволі підводячись, нахилився до її обличчя, яке вона знову хотіла сховати.

Несподівано сягнувши рукою поверх ліжка, він обняв жінку через ковдру, а другу руку просунув під подушку і підняв її разом з головою. І тоді тихо-тихесенько запитав:

— Тоді, може, ви дасте мені малюсіньке місце біля себе?

Їй стало страшно, страшно інстинктивно, і вона пролепетала:

— О, ще не треба, прошу вас.

Він, здавалось, збентежився, трохи образився і відповів, благаючи, але жорстким тоном:

— Чом не зараз, коли ми все одно прийдемо до цього?

Вона розгнівалась на нього за ці слова, але, знесилена й покірна, сказала вдруге:

— Я ваша, мій друже.

Тоді він швидко зник в уми-

PLAYBOY

вальній кімнаті. Жанна виразно чула його рухи, шелест вбрання, брязкіт грошей в кишені, падання черевиків одного по одному.

Потім у нічній білизні та шкарпетках він швидко перейшов кімнату, щоб покласти на коминок годинника. Потім він повернувся і перебіг у суміжну маленьку кімнатку, порався там ще трохи; Жанна швидко відвернулась на другий бік і заплющила очі, бо почула, що він з'явився.

Вона схопилась, ніби бажаючи сплигнути на підлогу, коли по її нозі сковзнула друга нога — холодна та волосата.

Затуливши руками лице, не тямлячи себе, ладна кричати з переляку, вона забилася аж у куток ліжка.

Тоді він ухопив її в обійми, хоч вона й була повернена до нього спиною, і почав жадібно цілувати її шию, мережки нічного чіпця, вишитий комірець сорочки.

Вона не ворушилась, задерев'янівши зі страху, чуючи міцну руку, що шукала її притиснутих ліктями грудей. Вона задихалася, обурена цими грубими доторками; їй хотілось схопитися, утекти, замкнутися десь найдалі од цього чоловіка.

Але він уже не ворушився. Жанна тільки чула на своїй спині його тепло. Тоді вона трошки заспокоїлася, і раптом їй спало на думку, що треба було б обернутися до нього та поцілувати.

Але нарешті він почав нетерпеливитись і промовив сумно:

— То ви зовсім не хочете бути моєю жіночкою?

— Хіба ж я не ваша жінка? — промурмотіла вона крізь пальці.

— Але ж ні, моя дорога, не глузуйте з мене, — відповів він з відтінком роздратування.

Жанна збентежилась від незадоволення, що було в тоні його слів, і раптом обернулася до нього перепросити його.

Шалено, жадібно він обхопив її стан і почав вкривати поцілунками, швидкими, гострими, лютими поцілунками, все її лице, шию, приголомшуючи її своїми милощами. Вона розкидала руки і залишилась безсилою перед його намаганнями, в змішанні думок не розуміючи, що робилося з нею, що робив він. Враз її пройняв гострий біль, і вона почала стогнати, викручуючись в його руках, тим часом як він міцно оволодів нею.

Що сталося потім? Жанна не пам'ятала: їй здавалося тільки, що він покрив її градом дрібних вдячних поцілунків.

Потім, здається, він розмовляв з нею, а вона йому відповідала. Потім він виявив нові спроби, од яких вона одбилася з жахом. І коли вона одпихала його, то відчула на його грудях те густе волосся, що торкалося вже її ноги, і з переляку відсунулась од нього.

Нарешті, втомившись від нещасливих домагань, він непорушно затих на спині.

Тоді Жанна віддалася своїм думкам. Розпачлива до глибини душі, розчарована у виявах кохання, про які вона мріяла зовсім інакше, бачачи знищеними свої любі надії, а щастя розбитим, вона сказала собі: «Так от що він зве бути його жінкою; це воно, воно».

І вона довго ще лежала так, зі спустошеною душею, блукаючи поглядом по шпалерах, по тих образах стародавньої легенди кохання, що оточувала кімнату з чотирьох боків.

Але Жюльєн нічого більш не говорив і навіть не ворушився, а тому Жанна помалу звернула до нього свій погляд і побачила, що він спав! Він спав, з напіврозтуленими вустами, зі спокійним лицем! Він спав!

Вона не могла повірити цьому, почуваючи себе обуреною і більш ображеною цим сном, ніж його грубими милощами, почуваючи, що до неї поставились, як до першої-ліпшої.

Як це можна спати в таку ніч? Невже те, що сталося проміж них, не було чимось надзвичайним? О, краще б її побили, ще раз зґвалтували, зовсім до непритомності замучили цими осоружними милощами!

Обпершись на лікоть, нахилившись до нього в закам'янілій позі, вона прислухалась до легкого свисту, що виривався з його уст і часом скидався на хропіння.

Настав день, спочатку тьмяний, потім ясний, рожевий, блискучий. Жюльєн розплющив очі, позіхнув, витяг руки, подивився на жінку, всміхнувся й запитав:

— Чи ти добре спала, моя мила?

Жанна помітила, що він звертався тепер до неї на «ти», і здивовано відповіла:

— Добре. А ви?

— О, чудово, — сказав він, і, обернувшись, поцілував її, і почав спокійно розмовляти. Він знайомив її зі своїми планами життя на засадах ощадливості; і слова ці, які він повторював кілька разів, дивували Жанну. Вона слухала чоловіка, добре не розуміючи його слів, поглядала на нього, гадала про безліч скороминущих речей, що маяли перед нею, ледве торкаючись свідомості.

Вибило восьму.

— Ну, треба вставати, — сказав Жюльєн, — а то ніяково нам довго залишатися в ліжку, — і встав перший.

Скінчивши вбиратися, він увічливо, в усіх дрібницях допоміг дружині одягтися, не дозволяючи покликати Розалі.

Коли ж вони виходили вже, він спинив її.

— Знаєш, між собою ми можемо тепер звертатися одне до одного на «ти», але при твоїх батьках краще ще почекати. Воно буде цілком натурально, коли ми вже повернемось з нашої весільної подорожі.

Жанна вийшла тільки до сніданку. І день збіг, як звичайно, наче нічого нового не сталося. Тільки одною людиною більше в домі.

З французької переклав
Борис КОЗЛОВСЬКИЙ

ПЕРША НІЧ

АЛЕКС КОМФОРТ
РАДІСТЬ СЕКСУ

АНОНІМ. Ілюстрація до твору «Рай для риби» невідомого італійського автора. 1920—1930 рр.

СЕКСУАЛЬНЕ ПРИЛАДДЯ

Подовжувачі статевого члена надівають просто на пеніс. Ними не слід послуговуватись надто часто, бо великий твердий подовжувач може завдати вам шкоди. Єдина користь від нього — те, що він додає чоловікові певності у своїх силах, хоча навряд чи хтось захоче, щоб партнерка дізналася про те, що він вдається до подовжувача (як і чоловік про те, що партнерка припасовує собі штучні груди).

Зовсім інша річ — кільця. Передусім, вони підтримують ерекцію і можуть дати більше задоволення від статевого акту, допомагаючи зберегти часткову ерекцію після повного оргазму. Це досягається шляхом незначного стискування вен в основі члена, що перешкоджає відпливові крові. До того ж вони сприяють додатковому тискові на клітор. Найгарніше кільце, що його нам траплялося бачити, було виготовлене в Китаї із слонової кістки: два небесні дракони граються з перлиною. Перлина — це невелике потовщення, що розміщується на рівні клітора, а лапи драконів розтуляють і лоскочуть статеві губи.

Китайці та японці також обгортають увесь статевий член чи його основу тонкою шкірою, а японцям ще подобається надівати на член трубку з отворами. В обох випадках виникає тиск на основу члена, а поверхня члена і лобка робиться горбкуватою. Кільця іншої конструкції (на зразок паска) відтягують назад і утримують в такому положенні крайню плоть, зміщуючи шкіру основи статевого члена. Сучасні моделі з гуми або пластику обхоплюють основу пеніса й посилюють тиск чоловічої лобкової кістки на клітор.

Навряд чи можна вважати зручними численні інші потовщення для впливу на клітор, оскільки вони надміру тверді, а всі гумові кіль-

ця можуть защемити шкіру й чоловіка, і жінки. Нам ще не траплялося жодного представника тієї чи тієї статі, якому були б до вподоби такі «хитромудрощі». Жодна з них не дає повної гарантії ерекції, більшість діє лише в тому разі, коли чоловік не переймається думками про можливу імпотенцію. Наприклад, кільце Блекоу (із защіпкою) обхоплює пеніс і основу калитки, збільшуючи пружність статевого члена під час ерекції, створюючи приємні еротичні відчуття і зміцнюючи впевненість чоловіка у своїх сексуальних здібностях.

Професіональні повії і деякі любителі гострих відчуттів зав'язують на члені хитромудрі «краватки», які стискають його основу, відокремлюють яєчка і утримують пеніс у напівзігнутому положенні, створюючи відчуття, яке виникає тоді, коли його безперервно смокчуть. Можна придбати готовий набір шкіряних «вуздечок» і досягти того самого результату, але не затягуйте їх надто міцно і не залишайте надовго, а то пошкодите собі сечовивідний канал. Інколи навіть доводиться йти до лікаря, щоб зняти металеві кільця, що застрягли при ерекції. На одного чоловіка з таким кільцем в аеропорту зреагував детектор металевих предметів. Пасажир заявив службовцям, що це предмет релігійного культу.

Штучні статеві члени бувають різноманітної конструкції: деякі навіть виділяють тепло і мають здатність до «еякуляції», в інші вмонтовано вібратори. Такі сурогати існували ще за давніх часів, і мода на них не минула: їх випускають і нині, до того ж сучасні моделі виготовлють з чудових матеріалів. Більшість жінок не вдаються до мастурбації шляхом введення такого члена у піхву, проте деякі дами, котрі мають сексуальний досвід, мабуть, усе-таки користуються ними. Тим-то в турецькому гаремі існувало суворе правило подавати наложницям огірки й моркву тільки нарізаними. Вигляд жінки з таким членом у піхві, безперечно, збудить чоловіка, і він залюбки запропонує їй свій пеніс замість штучного. Штучні статеві члени з «вуздечкою» або з головками на обох кінцях призначено для лесбіянок.

Меркін (замінник піхви) — це, як правило, контейнер з теплою водою, пластиковий або гумовий, що імітує піхву. Він може кріпитися до надувної ляльки або використовуватись окремо, але ми маємо сумнів щодо його практичної придатності. Те, що намагаються ним замінити, — замінити неможливо. Єдиним виправданням застосування меркіна в нормальному сексі є можливість перевірити, чи збудує вас його вигляд. Замінники піхви з помпою для створення облудного відчуття «збільшення пеніса» не тільки зміцнюють хибні уявлення про значення розмірів члена, а й здатні порушити механізм його кровонаповнення, тому краще уникати користуватися ним.

Рукавички й наперстки з'явились у продажу не так давно, і їх ще належить удосконалювати. Вони заслуговують на більшу увагу, аніж усі інші прилади, про які ми говорили. Рукавички й наконечники для пальців розміром з наперсток вкриті «збудливим» матеріалом різного роду, починаючи з м'якого хутра й кінчаючи шорстким нейлоновим ворсом, з віхтиком ворсинок на місці нігтя. Їх застосовують для «еротичного масажу» партнери обох статей. Якщо правильно дібрати шорсткість ворсинок і орудувати приладом досить вправно, можна викликати найрізноманітніші відчуття — від приємного до болісного. Добре дібраний комплект таких виробів буде добрим інтимним подарунком.

А загалом наша думка така: внутрішньопіхвові засоби — це гроші, викинуті на вітер, за винятком хіба що тих випадків, коли вони допомагають сексуально неповноцінним людям, у чому ми вельми сумніваємось. У більшості людей вони тільки приглушують гостроту нормальних відчуттів. Інша річ — стимуляція шкіри. Та, може, ми й помиляємося.

«ЗОЛОТІ РИБКИ»

Оголених партнерів зв'язують і кладуть на матрац, щоб вони кохалися на зразок рибок, тобто без допомоги рук. Спочатку це була гра, яку практикували в будинках розпусти у XIX столітті. Виконати завдання у принципі можна: спробуйте це зробити у позі лежачи на боці, чоловік ззаду. Гра цілком інтимна, отож не розпочинайте її у малознайомому товаристві й не залишайте зв'язаних без нагляду. В кінофільмі «Сумний солдат» показано чудову пародію на цей сексуальний номер. Чимало жінок у такий спосіб зможуть досягти оргазму, просто намагаючись звільнитися, особливо коли дивитимуться на себе у дзеркало. Не зв'язуйте себе самі, бо потім вам навряд чи вдасться розв'язатися.

ЗБУДЛИВИЙ КОСТЮМ

Збіса хитромудрий пристрій, здатний викликати в жінки майже безперервний стан оргазму, з'явився не так давно в продажу у скандинавських країнах. На відміну від більшості таких виробів, він впливає на першу-ліпшу жінку, яка не має нічого проти суто механічного збудження. До комплекту входять облиплі еластичні трусики з товстим виступом у формі чоловічого статевого члена, якого вставляють у піхву, та шерехатими потовщеннями над клітором, і ліфчик, у чашечках якого є невеликі зубчасті заглиблення, що обхоплюють соски, а також м'які гумові виступи. Костюм від кожного руху жінки діє на чутливі ділянки тіла, і відчуття можуть бути дивовижними. Його можна носити під звичайним одягом, якщо ви будете здатні це витримати. Цей костюм — неабияка (хоча досить дорога) втіха, але, на наш погляд, він може зменшити нормальну чуттєвість, якщо ним користуватися надто часто. Головна його привабливість — новизна. Непоганий подарунок до якоїсь нагоди. Нічого подібного для чоловіків не існує.

Менш дієвими є набагато давніші аксесуари одягу, але й вони можуть підтримувати постійне сексуальне збудження, отож з ними варто поекспериментувати. Більшість їх призначено тільки для жінок — не через дискримінацію чоловіків, а просто внаслідок відмінностей у фізіології. Традиційне призначення цих аксесуарів у тому, щоб дати жінці змогу самій відчувати свою сексуальність і мати сексуальний вигляд для партнера. Декотрі з них активно впливають на сексуальну чутливість нашої шкіри: важкі довгі сережки й тугі підв'язки, корсети й паски, шорсткі матеріали (сорочки з ворсистих тканин), браслети для ніг, взуття, що тисне ногу в підйомі, а тепер — і ще дієвіші речі, як ото «палючі» штани, що подразнюють піхву.

Більшість цих предметів збуджує жінок своєю безпосередньою дією на шкіру та м'язи, а чоловіків — самим своїм виглядом. Деякі пари дістають особливе задоволення від того, що жінка надягає щось дуже екстравагантне під звичайний одяг, коли виходить надовго з дому. Чоловікам також варто було б спробувати поносити дещо подібне, хоча б задля досягнення рівності. Чимало виробів, що їх випускає промисловість, мають замочки, і ключика від них можна залишити вдома. Постійне сексуальне збудження, якого ви не маєте змоги позбутись, у будь-якому разі скрасить вам якийсь нецікавий захід і забезпечить добру розвагу, коли ви повернетесь додому.

«ЗБРУЯ»

Це пристрій, що дає змогу стримувати, «тримати в шорах» партнера. Призначений для осіб, які не вміють зав'язувати вузли, дістають синці від мотузки чи просто полюбляють усілякі забавки такого роду. У продажу є «збруя» різних типів для будь-яких позицій. Є дуже дорогі предмети жіночого туалету, які являють собою всього лише реквізит для пікантних фотознімків. Це основний товар, яким торгують дорогі датські мага-

зинчики «витонченого сексу». Є там і такі прилади, як монорукавичка, що утримує лікті ззаду, не впинаючись у руки; вона дуже обмежує рухи і сильно тисне на шкіру, що декому подобається. Іноді на додачу до «збруї» партнери застосовують пояс цнотливості, корсети і т. ін.

Чи не єдина справді корисна річ — це пристрій для розсування ніг. Він являє собою перекладку регульованої довжини з прилаштованими на кінцях «браслетами» для утримування ніг у розсунутому положенні — на той випадок, якщо ваше ліжко не має стояків.

«КОНИКИ»

Відомо, що гра в «коники», а також їзда на них збуджує партнерів. Одним з любителів такої гри був Арістотель: верхи на ньому часто їздили його подруги. Чоловіки також полюбляють одягати жінок, як коників, хоча на них і не можна їздити верхи. Ми вважаємо, що такий спосіб досягти сексуального збудження анітрохи не гірший, аніж перебирання партнерок на кролиць. І це не наша вигадка, а гра («еротичний коник», «дівчина-поні»), описана в літературі. «Коником» може бути особа будь-якої статі. Вражає, як часто сексуальні ігри дорослих збігаються з дитячими. Дехто купує цілий комплект «збруї» — з вуздечкою, сідлом і т. ін.

ВЕРХИ НА СПРАВЖНЬОМУ КОНІ

Статеві акти в такій позі приписують татарам, скотарям-гаучо в степових районах Латинської Америки та іншим народам, життя яких пов'язане з кіньми. Ми цього не звідали, позаяк не маємо ані коня, ані відповідного місця для такої розваги.

А суть її така: чоловік керує конем, а жінка сидить лицем до нього з розсунутими ногами. Якщо вас це зацікавить, ви можете поекспериментувати на великому кріслі-гойдалці, хоча й невідомо, чи будуть виправдані ваші зусилля.

Ганс БАЛЬДУНГ (ГРІН). Повія і Арістотель. 1513

ЛІД

Навіть уявити собі важко, що лід здатен сексуально збуджувати. Одначе ми маємо відомості про осіб, що застосовують його для впливу на шкіру. Один посібник із сексу радить: безпосередньо перед оргазмом жінка має набрати у жменю грудочок подрібненого льоду й покласти на спину чоловікові. Декотрі беруть кубик льоду й повільно проводять ним по шкірі партнера, по підошвах ніг, кладуть під час сексуальної гри на пупок тощо. Деякі жінки розповідають, що вони застосовують лід для мастурбації, навіть виготовляють з нього «чоловічий член» за допомогою гумової форми.

Якщо замислитись, то це й не дивно, адже лід — сильний збудник шкіри. Ми не проти таких експериментів, якщо вам імпонує сама ідея. Навряд чи ви застудитеся від одного кубика льоду. Тільки не беріть надміру заморожений лід, не кажучи вже про сухий — він миттю прилипає до вологої поверхні і залишає опіки, як після розжареної праски. Перш ніж застосовувати лід, перевірте кожен кубик, обережно провівши по ньому язиком, інакше можете зазнати шоку.

ІНДІЙСЬКИЙ СТИЛЬ

Цей стиль тепер добре відомий з Камасутри та інших трактатів про кохання. Індійський стиль включає статеві зносини в ліжку чи на подушках в оголеному вигляді, але жінка має на собі всі свої прикраси; чимало складних позицій, серед них — запозичені з йоги, що мають на меті уникнути еякуляції; позиції стоячи і жінка зверху (пурушайїта), що їх вважають особливо благочестивими, оскільки у тантризмі (напрямок індуїзму) Вона — це Енергія, а Він — Іманентність (щось внутрішнє, притаманне якомусь предметові, явищу, процесу). Всі ці пози, якщо ви точно наслідуєте класичні описи, тісно пов'язані з індуїстськими уявленнями про життя на кількох рівнях. Це не тільки секс, але й техніка медитації, у процесі якої людина з містичною метою намагається відчути себе і чоловіком, і жінкою, а також танок, у якому, окрім акту кохання, розігрується та чи інша сценка з життя Вішну чи Рами. У класичному трактаті про танці є розділ, присвячений сексуальній техніці: танцівниці були дівами храму, які віддавалися благочестивим чоловікам у процесі релігійного обряду.

Особливостями індійського стилю є любовні вигуки, любовні удари (пучками по грудях, сідницях і статевих органах), покусування як знак володіння, еротичне подряпування. Шкіру збуджують головним чином з допомогою зумисне відрощених для цього довгих нігтів, у різні способи, починаючи з простого погладжування і закінчуючи пристрасним дряпанням.

З усіх індійських стандартів найбільшої уваги заслуговують позиції стоячи, коли партнерка досить легка. Далеко не всі жінки, якщо вони не тренувалися з дитинства, здатні, наприклад, прогнувшись назад, спершу стати на підлогу ногами й руками, а потім, обхопивши ноги руками, просунути голову між стегон, щоб приймати фалос по черзі то в піхву, то в рота; або стати в позицію, яку практикували діви храму: одна нога на підлозі, а друга обвиває талію. На жаль, багато чого в текстах немає, а діви храму навчалися цього у своїх матерів.

ЯПОНСЬКИЙ СТИЛЬ

Статевий акт на підлозі чи на подушках, як і в усіх східних стилях, передбачає лише часткову оголеність, а також численні позиції сидячи навпочіпки чи глибоко присівши, зв'язування в різних формах, застосування додаткових, часто досить незвичайних аксесуарів. Щоправда, усе це стосується звичаїв, описаних у текстах XVIII і початку XIX століть, а не сучасних видозмінених на західний взірець стандартів.

Важко скопіювати типово японське поєднання на-

сильства і дотримання встановлених правил. Інші характерні для японського стилю риси: витончене збудження жінки пальцями — великий палець у задньому проході, решта в піхві; широкий вибір механічних засобів — наконечник з твердого матеріалу, що надівається на головку члена (кабуто-гата), трубки для члена (до-гата), декотрі з них гратчасті (йорої-гата) або з наконечником (ясо-гата); штучні статеві члени (єнги), що їх іноді прикріплюють ремінцями до п'яти жінки, тим часом як щиколодку підтримує петля, накинута на шию, щоб легше було відтворювати рухи; ремінці, які міцно охоплюють статевий член і роблять його шерехуватим і досить гнучким для введення в піхву (хігозуїкі) та штучні піхви, що їх тримають у руці (азума-гата).

Позиції найрізноманітніші, але чи не найдужче японці захоплюються симуляцією зґвалтування — Джордж Мор називав це «шаленим блудом», у якому акцент робиться на великі статеві органи, рясні виділення тощо. За цією традицією сексуальну гру ведуть у грубих формах.

ПЕРЕВЕРНУТІ ПОЗИ

Статевий акт у позиції головою вниз: чоловік сидить у кріслі чи на стільці, жінка сидить на ньому лицем до лиця, ноги розсунуті. Потім вона відхиляється назад, аж поки голова її торкнеться подушки на підлозі. Інший варіант: партнерка лягає на живіт і піднімає таз, партнер стає між її ніг і вводить член, а вона впирається в підлогу ліктями або ходить на руках («возик»).

Чоловік може лягти впоперек ліжка так, щоб на ньому були тільки стегна й ноги, а тулуб і голова звисали додолу, а жінка сидить чи стоїть, обхопивши його стегна ногами. У момент оргазму тиск, що підвищився у венах обличчя та шиї, може викликати запаморочливі відчуття. Та якщо ви не хочете опинитися з мерцем на руках, не вдавайтеся до цього способу з шефом-гіпертоніком. Одначе для молодих людей це досить безпечна поза.

ЖАРТИ Й ВИТІВКИ

Найкраще місце для них — поміж людьми суворих правил, на противагу їхнім зашкарублим моральним догмам. Узагалі виклик суспільству так само психологічно необхідний закоханим, як і ніжність одне до одного. Саме виклик, а не просто романтика небезпеки, робить такими привабливими любощі в несподіваних місцях, під носом у людей, що нічого й не підозрюють. Це, звісно, дитячі витівки, але якщо ви не вмієте поводитися по-дитячому в любовних справах, то вам краще піти додому й повчитися, оскільки це дуже важливо.

Не можна припускати, щоб жарт, як то кажуть, виліз боком і все зіпсував. Якщо вам пощастить здійснити статевий акт у ресторані в присутності публіки чи на обідньому столі в гостях у тітоньки і все буде гаразд, то смійтеся після цього скільки завгодно, але якщо схибите і жарт «зірветься», ви маєте реальну перспективу посваритись одне з одним. У кожному такому випадку, як правило, один з партнерів хоче ризикнути, а другий стримує його, внаслідок чого досягається баланс на рівні здорового глузду. А взагалі не годилося б рекомендувати такі витівки, але й нудно було б без них.

Про те, чи добре у вас ідуть любовні справи, можна судити, либонь, з того, чи багато ви смієтеся під час сексуального спілкування. Дивно, але це свідчить саме про серйозність ваших взаємин, а не навпаки. Коли розуміння між партнерами є, сміх ніколи не припиняється, тому що секс цікавий. Коли взаєморозуміння немає, діло кінчається сваркою, сльозами і постійною відсутністю оргазму через якесь зауваження, що «зіпсувало увесь настрій». Адже навіть ущипливе зауваження можна зробити з любов'ю та усмішкою, так, щоб не вразити самолюбство партнера.

Вихід «у світ» з партнеркою, вдягненою у довге пальто, під яким на ній нічого немає або є якесь екзотичне вбрання, — небезпечна й дражлива гра, від якої деякі пари дістають чималу втіху. Що ж до того, що декотрі жінки не носять трусиків, то здебільшого це також досить небезпечно, якщо така «форма одягу» не є для них звичною.

КРІСЛА-ГОЙДАЛКИ

Використовуються зрідка в домашніх умовах замість класичного пристосування для сексу — гойдалок. Насправді ж у кріслі-гойдалці відчуття зовсім інші: немає раптового прискорення гойдалок, що аж захоплює дух і дуже впливає на жінок. Секс у кріслі-гойдалці дає відчуття, подібні до тих, які ви дістаєте від любощів у поїзді, про що ми вже розповідали раніше.

ВІБРАТОРИ

Цей порівняно новий надійний засіб виявився дуже корисним для навчання недосвідчених у сексі жінок способів стимулювання їхніх сексуальних реакцій. Вібратори бувають двох типів: у вигляді пеніса — ними подразнюють шкіру, груди, клітор або вводять глибоко у піхву (маленькі розміри — для заднього проходу); та прилади, що рухаються з допомогою мікродвигуна, — їх надягають на руку, як рукавичку, і вони здатні викликати гострі відчуття в будь-якій частині тіла.

Вібратор не завжди може замінити її плоть. Декотрі жінки під час мастурбації віддають перевагу пальцю або вкладають вібратор у піхву, а клітор пестять руками. Багато хто каже, що він дає додаткові відчуття, і застосовує його для збудження шкіри. Досить гарні відгуки ми чули і про вібраційні ліжка в готелях (їх приводять у дію, вкинувши в автомат монету), але вони чи то зупиняються у найвідповідальніший момент, чи то вібрують надто швидко, викликаючи неприємні відчуття.

Ретельний масаж вібратором усієї поверхні тіла дає кращі результати, ніж надмірні пестощі статевого члена чи клітора. Про різноманітні приставки до вібратора у вигляді пеніса мало що можна сказати доброго, за винятком їхньої новизни.

«ЗМОКЛИЙ ВИГЛЯД»

Декому до вподоби чиста природна вода. Спробуйте прийняти душ в облиплій бавовняній сорочці — ви будете збуджені й матимете сексуальний вигляд. Прозорі пластикові плащі, що їх надягають на голе тіло, викликають певні відчуття і досить часто збуджують чоловіків. Приміртe їх і ви.

ГЛЯДАЧІ

Будь-який глядач зачаровано спостерігатиме гру, яка йому знайома, за умови, що гравці класні. Так само й любовну гру варто побачити у виконанні справжніх майстрів, тим часом як від нецікавих фільмів з байдужими учасниками, в котрих ледь стоять пеніси, ви не дістанете жодного задоволення. Природна поведінка людини під час любовного ритуалу така ж цікава, як поведінка птахів, і набагато повчальніша. Якщо ви маєте змогу спостерігати інших і не соромитеся втручатись у чуже особисте життя — дивіться. Ми багато втрачаємо від того, що не привчені займатися сексом у товаристві. Якби ми були звиклі до цього, потрібно було б менше книжок на зразок цієї.

(Далі буде)

Ян ПАРАНДОВСЬКИЙ

ТАЄМНИЦЯ ПЕНЕЛ ПИ

Коли душі вбитих Одіссеєм наречених зійшли в Аїд, їх обступили тіні героїв Троянської війни і з цікавістю розпитували, з якої причини стільки добірних молодців в один день поповнили скорботні лави володаря підземного царства. Серед тих тіней був і сумний Агамемнон з раною на шиї, що її завдала йому власна дружина. Він слухав дивовижну оповідь про безприкладну вірність Одіссеєвої дружини. А насамкінець, зітхнувши, мовив:

Щасливий син Лаерта, Одіссей хитромудрий,
Вірю: взяв за дружину діву незрівнянної цноти!
Серце непохитне билося в грудях
Дочки Ікарія, так довго зберігаючи вірність
Своєму обранцеві. Ніколи не згасне її слава,
Навіть безсмертні по всій землі піснями рознесуть
Радісну й шанобливу хвалу мудрій Пенелопі.

Цар царів казав правду. Гомер наділив Пенелопу ореолом неминущої слави. Її ім'я стало символом, найвищою мірою подружньої вірності. І це тим вартісніше, що її вірність не випливала з нагальної потреби, бо Пенелопа була надзвичайно чарівною жінкою. Поет прирівнює її до Афродіти з її милою усмішкою і до Артеміди з її стрункими ногами. Ми бачимо, як вона схилилася над ткацьким верстатом і тче покривало, яке закінчити їй не судилося, і ще бачимо її в ту велику мить, коли вона з'являється серед женихів з Одіссеєвим луком у руках — сповнена гідності, неприступна, принадна.

Пенелопа мудра, її судження благородні й справедливі, серце добре й мужнє, а що вже скромниця: спускається до загальної зали з горішніх своїх кімнат, подібна до непорочної діви, завжди у товаристві служниць і тримається осторонь від натовпу гостей. Одіссей забрав із собою дорогоцінну пам'ять про неї, і ложе безсмертної богині не могло загасити в ньому туги за коханою дружиною. А вона — ніби час був безсилий перед її красою, — попри свої сорок років, випромінює таку чарівливість, що найдобірніші молодики з навколишніх вельможних родів домагаються її руки.

Пенелопа глуха до їхніх благань і погроз. Вона вірна чоловікові, — може, й не йому самому, а їхньому колишньому коханню та його тіні. Бо вже оплакала його (адже давно трава виросла на місці, де стояла Троя), не сподівається на його повернення, не має ніяких вірогідних відомостей про нього, а все одно героїчно відкидає всі спокуси, зігріта іскрою якоїсь майже нестямної надії.

Цей ідеальний портрет спонукав до недовіри. Давні риторики гучно вшановували Пенелопу, але історики, міфографи і поети, які вивчали старовинні легенди, натрапляли на якісь інші, несміливі згадки, натяки на те, що не все було так, як описав Гомер. Могутній золотий потік Гомерової поезії поглинув міф про Пенелопу, затьмарив усе своєю пишнотою та довершеністю і відкинув як непотрібне сміття із свого річища дуже малі, проте дещо відмінні уявлення.

Та оскільки вони все-таки збереглися, більш пізні письменники стали міркувати, для чого б це Гомерові цілковито затирати всі несхвальні згадки про Пенелопу і, не зважаючи на них, підносити її як ідеальну жінку.

Літературним світом пішли плітки, чутки. Гомер, цей старий і, як казали, сліпий поет, не завжди був старий і напевне не завжди сліпий. Він виявляє дуже детальне знання Ітаки. І тепер ще можна пересвідчитись у вірогідності його опису, бо гори зберегли свої обриси, затоки і форми узбережжя лишилися такими, як їх зображено в «Одіссеї». Таким чином, Гомер був на Ітаці, і то не мимохідь, а досить довго, аби все ретельно оглянути і запам'ятати. Замешкав там тільки через просту цікавість? Хтозна!

І от народилася не легенда, а немовби поголос, несмілива підозра, що Гомер був при дворі Одіссея за відсутності там господаря. Його гучний голос, розуміння гармонії, його пісні захопили, підкорили засмучену душу Пенелопи, і він, можливо, був перший, хто дав їй утіху після стількох днів самотності й порожнечі. А коли він їхав од неї, то віз не тільки пам'ять про чудову жінку, зачарування котрою не могли пригасити ні сльози, ні час, але й вінок пісенних звеличань, зітканих з глибокої вдячності за любі, незабутні хвилини.

Так намагалися зрозуміти Гомера всі ті, хто не надто вірив у непохитну відданість дружини царя-мандрівника. Чого б то вона мала різнитися від інших? Звідки в неї вірність, якої не виявила жодна з дружин героїв облоги Трої? Такої рідкісної сталості не було ні в Єлени, ні в Клітемнестри, в чиїх жилах текла безсмертна кров Зевса. Важко уявити, щоб саме Пенелопа, дочка Ікарія...

Вона, до речі, доводилася ріднею обом легковажним жінкам. Батько її, Ікарій, був братом спартанського царя Тіндарея, формального батька Єлени Троянської. Ікарій, вигнаний з батьківщини, знайшов пристановище в Етолії. Він був тоді ще дуже молодий. Щоб заглушити в собі тугу за батьківською домівкою, блукав лісами та горами. Там він і познайомився з однією наядою, маленькою блакитноокою богинею джерела. Довгих освідчень від нього не вимагалося: водяні богині дуже милі й тямущі. Блакитноока наяда одразу збагнула, що потрібно від неї гожому Ікарію, а що бажання його не видалося їй вартим осуду, то вона прийняла його в свої прохолодні обійми. Наяда народила йому п'ятьох синів і одну дочку

на ймення Перібоя. А втім, не слід цьому надто довіряти. Поважні автори наводять ще чотири імені, а декотрі визнають їх усі, підтверджуючи тим легковажність і пустотливість Ікарія, батька Пенелопи.

Ікарій подавсь у вигнання зі Спарти сам, а повернувся з шістьма дітьми. Мати їхня (чи матері) залишилася в Етолії, прив'язана до своїх джерел з прозорими водами. Пенелопа, виростаючи, стала гарненькою дівчинкою. Женихів їй не бракувало. Ікарій був задоволений і гордий своєю дочкою. За прикладом інших героїв, він пообіцяв її руку тому, хто переможе в бігу: не хотів, аби дочка богині джерела дісталася якомусь нездарі.

На змагання зібралася найдобірніша молодь. Побігли. Тричі оббігли обране поле. Відсвічували на сонці оголені, лискучі від олії та поту тіла. На фініші першим був Одіссей, син Лаерта, мудрого царя Ітаки. Одіссей був такий радий з того, що негайно заклав гарний храм на честь Афіни, своєї особистої покровительки. А тоді повернувся з молодою дружиною на батьківщину.

Старий батько був задоволений невісткою і віддав молодятам палац, а сам переселився до тихого позаміського маєтку. За рік у них народився хлопчик, якого назвали Телемахом. Після денної праці, надвечір, Одіссей сідав під розложистим платаном і дивився, як Пенелопа, що ставала дедалі прекрасніша, годувала дитя налитою груддю. Йому було хороше і спокійно. Та одного дня з'явилися посланці від царя Спарти Менелая з тяжкою і тривожною звісткою: викрадено Єлену, а винуватець цього — Паріс, син царя Трої. Завдано образи всьому грецькому народові. Еллада озброюється. Одіссей стривожився і спершу вдав із себе божевільного: не хотів іти на війну. Але його брехню викрили. І довелось йому залишити молоденьку дружину і малого сина. Одіссей сподівався скоро повернутися, не відаючи, що це станеться тільки через двадцять років.

Тим часом Пенелопа ростила маленького Телемаха, на ніч співала йому гарних пісень про батька, про те, як він, наймудріший з ахейців, привселюдно осоромив ницого Терсіта, як їздив з посольством до Трої, як викрав Ресових коней. З останніми звуками пісні уривалися спогади про царя Ітаки і потроху тьмянів його любий образ. Промайнули роки. Поверталися герої облоги, а про Одіссея не було й чутки. Весь дім заповнився женихами, юними нащадками вельможних родів скелястої Ітаки, Дуліхіону, Самосу і лісистого Закінту.

Пенелопа дивилася на них, але ніхто не нагадував їй Одіссея. Де ж тепер його широкі рамена, де груди, ніби здвоєний панцер, де руки, як могутні гілки, де стегна, мов стовбури дерев, забиті в землю так міцно, наче вросли корінням? Справді-бо, ніхто не міг з ним зрівнятися. Проте поступово Пенелопа звикла до женихів, оцінила їхні чесноти. По кількох місяцях вони вже не здавались їй такими нікчемними й сміховинними. Адже настане час, коли вона котрогось із них обере собі за чоловіка. Якщо доти не повернеться Одіссей. Либонь, так воно й буде...

Навіть Гомер не міг приховати, що декому з женихів Пенелопа віддавала перевагу, охоче дослухаючись до мови Амфінома і Антіноя. Гомер повідав про це досить обережно, але, мабуть, не варто йому довіряти. І тут з Пенелопи потроху, один по одному, починають спадати піднесені епітети, в які її убрав Гомер, — аж поки невдовзі вона постає перед нами оголена, неприкрита і, більше від того, наділена несподіваним прізвиськом — басара, дуже непристойним, що його важко й перекласти. У чому ж її звинувачено? Амфіном, Антіной?.. О ні, значно більше! Всі! Як то «всі»? Так, усі претенденти, один по одному, кожний окремо і всі разом. Всі до одного, скільки їх було, — сто вісімнадцять. Сто вісімнадцять!

Важко повірити, але це майже правда. Майже така сама правда, як те, що Пенелопа лишалася до кінця чистою і вірною. Тільки правда, що спирається не на велике ім'я Гомера, а на якісь незначні імена забутих поетів і в'їдливих істориків. Хтозна, може, й вони казали правду, позбавлені польоту творчої уяви, раболіпно скоряючись міфам.

Сучасні вчені не могли обминути мовчанкою таку скандальну версію. І вигадали досить хитромудре пояснення. Адже по-грецькому Пенелопа означає «качка». Проте не звичайна качка, а символ богині землі та місяця. Сто вісімнадцять її женихів та їхніх слуг, помножені на три, дають число днів у місячному році. А Одіссей — то не хто інший, як бог сонця, який своїм знаменитим пострілом з лука, коли стріла пройшла крізь дванадцять кілець, перемагає женихів, тобто за дванадцять місяців покриває повністю всі дні року й визволяє богиню землі, з якою потім з'єднується у шлюбному союзі.

Моєму розумові важко це сприймати, і мені здається, що такого хитромудрого пояснення

Мішель КЛОД (1738—1814). Вакхічні ігри

не зрозуміли б також ті поважні варвари, які у молодій ще Греції створювали міфи. Не переконує мене також інша спроба виправдати Пенелопу: тут, мовляв, наявна підміна імен, тобто одна Пенелопа була вірною дружиною, а друга... Ні, я не беруся захищати честь Пенелопи — не був на Ітаці, не був закоханий у дочку Ікарія, тому можу сміливо сказати, що було потім. Потім народився син Пенелопи і всіх женихів, бо грецька казка не визнає меж вірогідності.

Кумедний вигляд мав цей син, плід ганьби, справжнє посміховисько й божа кара. Ви знаєте його ім'я — це Пан.

О, які химерні шляхи грецької легенди! Тільки-но знайшли зерно істини і нам здалося, що ми в найчесніший спосіб спростували історичну брехню, як знову приходить сумнів. З окремих фрагментів, недомовок, виявлених в інших письменників, з поетичних натяків і пояснювальних епітетів накопичується в моїх руках матеріал іншої легенди. В пишному лабіринті грецької міфології відкривається переді мною нова, невідома стежина, яка цього разу веде не до палацу, а на поля, луки, до лісу, до гірської печери. І знову перед нами постає ця загадкова істота на ймення Пенелопа, і тепер не в образі зрілої жінки, а дівчина в коротенькій спідничці, яка тільки-но починає розквітати.

Це було за тих часів, коли Пенелопа жила в домі свого батька Ікарія. Щодня виганяла вона на лакедемонські луки велике стадо кіз та овець. Мала золотаві коси та блакитні очі — наче сніп колосся, вижатого серпом разом з волошками. Боса, з розпущеним волоссям, гнала своє любе стадо. Сусідські пастухи були друзями її невинних забав, і співати вона навчилася в птахів та вранішнього вітру, що шумів в очереті. І от одного дня, задушного і грозового, в якомусь гроті у передгір'ї налетів на неї несподівано прегарний козел, роздер одежу, відкривши приховані дівочі таємниці, й узяв її, напівживу, не знати, чи то від жаху, чи від насолоди. У цю єдину в житті мить Пенелопа дізналася, що її напасником був сам бог торгівлі, красномовності і облуди Гермес.

Пан зберіг разючу схожість зі своїм батьком, але через цю невдатну метаморфозу мав на голові роги, кривий ніс, клоччасту бороду, роздвоєні козлячі копита, до половини тіла був укритий густою шерстю, а ззаду звисав у нього хвіст. Хвалитися таким нащадком не випадало. Отож Пенелопа, їдучи з Одіссеєм, залишила козлоногого сина в Лаконії, а мудрий син Лаерта, не виявивши у першу шлюбну ніч того, що належало, не мав сміливості запитати, бо кожне запитання викликало гіркі сльози в його достойної дружини.

Тим часом Пан виріс і, дізнавшись про все, захотів неодмінно поговорити з батьком. Це виявилося справою нелегкою, оскільки Гермес завжди був при ділі і ніхто ніколи не знав, де він є.

Жоден з богів не був так обтяжений справами, як Гермес. Уже на світанку він підмітав бенкетну залу на Олімпі, розкладав подушки у залі рад, а закінчивши вранішні клопоти, чекав пробудження Зевса. Ледь зачувши гучне позіхання сина Крона, з'являвся по настанови і від цієї хвилини цілий день був у бігах і леті, оскільки мав на ногах крильця. Повертався Гермес задиханий, доповідав про зроблене і тут-таки брався розкладати амброзію по золотих тарелях, з яких їдять щасливі боги. І ще він мав знайти час, аби давати уроки гімнастики молоді й навіювати натхнення ораторам на зібраннях. Та й уночі не знав відпочинку. Тоді, як небо і земля поринали в сон, він супроводив душі померлих у підземний світ і виконував обов'язки посильного при пекельному суді. Коли б він не був безсмертним і вічно молодим богом, то давно б знесилів і помер від перевтоми. Ні, Гермес ніколи не мав вільного часу. Навіть на кохання, яке виявлялось у нього хвилинною хіттю.

Через те працьовитий бог був вельми здивований, коли одного дня йому заступив дорогу Пан, козлоногий божок пастухів, і назвав його батьком. Дивлячись на цю потворну прояву, Гермес обурився: такий страхопуд міг бути хіба що виплодком звіриного парування — коза його народила, а батьком був козел. Пан знав, що не відзначається вродою, проте і його вкололо зречення власного батька. Тоді він мовив:

— Що більше збиткуєшся зі свого сина, то менше заслуговуєш на повагу до себе самого. Не моя провина, що я такий уродився.

І нагадав йому про Пенелопу, печеру і того козла. Гермесові було годі щось заперечити. Він озирнувся довкола, чи не бачить їх хто-небудь, і мовив:

— Знаєш, сину мій, що я тобі скажу. Підійди і обніми мене. Але прошу, не називай мене батьком, бо ж нас може хтось почути. — І полетів собі.

Пан засумував. Зостався він тепер сам-один у світі. Мати покинула його назавжди, батько зрікся. І залишився він тим, ким ми його знаємо: лісовим духом, утіленням дикої природи.

З польської переклала
Валентина Митрофанова

Мішель КЛОД (1738—1814). Вакхічні ігри

червона. Натрапили на джерельце.

— Любе джерельце, дай нам напитися, — просять. — Хоч по ковточку води, бо ми вже конаємо від спраги.

— Охоче вділю вам по ковтку води, — відказує джерельце, — але мусите натомість віддати мені по одній пелюстці.

Червона троянда скинула в джерельце одну пелюстку. Біла обурено відмовилась і, спрагла, рушила далі. Те саме повторилося біля кожного джерельця по дорозі. А коли троянди нарешті дістались оази на краю пустелі, то обидві зів'яли. Біла зовсім висохла від спраги, а червона втратила майже всі пелюстки.

Мораль з цієї байки, любі дівчата, варто записати у ваших сер-

лявся деінде.

Чоловік ревнивий образиться, хоча сам підхопив заразу на стороні.

Чоловік підозріливий зажадає, аби дружина негайно підмилася.

Чоловік незадоволений почне онанірувати.

Чоловік стидливий почервоніє і відійде.

Чоловік скупий зажадає

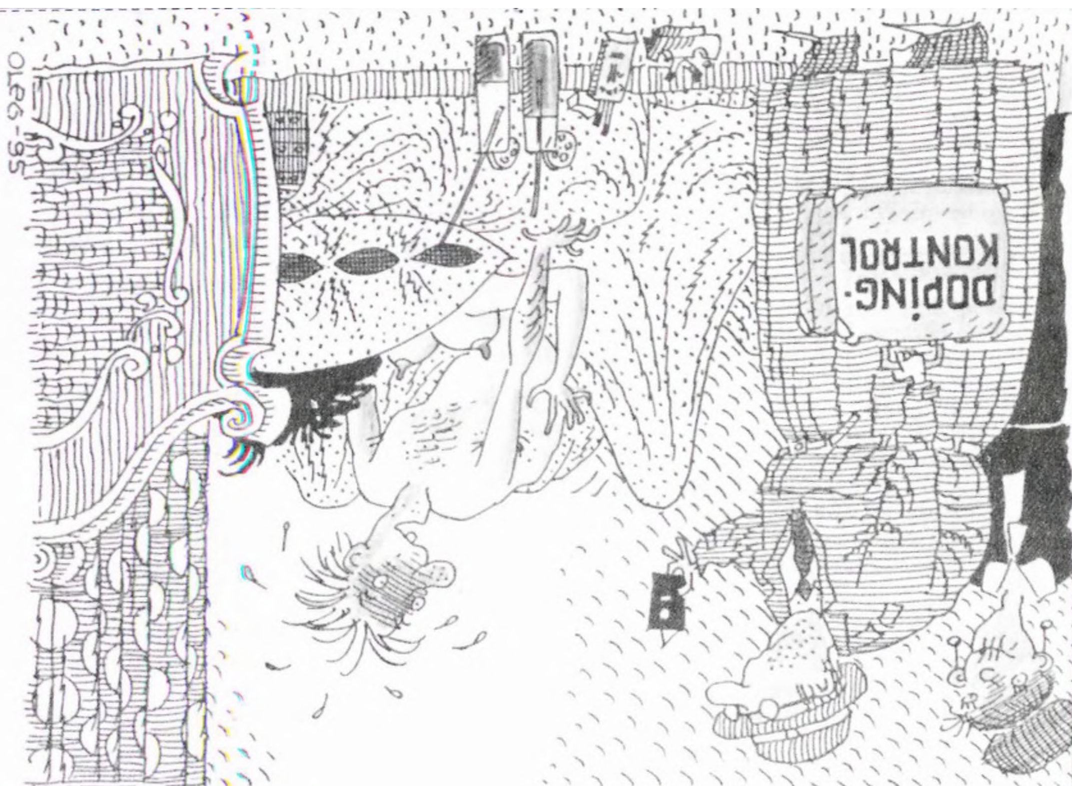

Чоловік справедливий оніміє від зросту коханця.

Чоловік скромний визнає, що орган коханця є більшим за його власний.

Чоловік благодушний накриє голі сідниці коханця простирадлом.

Чоловік обережний, батько великої сім'ї, запитає, чи коханець не має венеричної хвороби. Якщо так, то зажадає, щоб забав-

дечках: «Даєш чи не даєш — однак зів'янеш».

***

Одна жінка поїхала на курорт зі своєю сучкою. Під час прогулянок за сучкою почали вганяти місцеві пси. Жінка розсердилася та й каже їй:

— Надалі сидітимеш удома — це ж бо я на курорті, а не ти!

***

До невеличкого готелю на підгір'ї пізнього вечора прибивається англієць.

— Хотів би кімнату на ніч.

— На жаль, усі кімнати зайняті.

— То що, маю спати надворі?

— Та маємо ще комірчину на горищі, але вона захаращена й без освітлення.

— Годиться.

***

До бару «Двоє голубків» заходить клієнт і запитує:

— Чому ваша пивничка називається «Двоє голубків»?

— Хвилиночку, — відказує бармен. — Зараз спитаю в дружини. — Юзеку-у!.

***

З розбитого під час шторму корабля на безлюдний острів добираються один геть схудлий чоловік і десять сексуально заклопотаних жінок. По кількох тижнях примусових злягань чоловік вирішує втекти. Нашвидкуруч збиває плота й відпливає у відкрите море. Раптом на обрії помічає інший пліт.

«Якщо й там баба, — думає, — то ліпше втоплюся».

Чоловік цинічний здивується, що хтось зацікавився його нікчемою.

Чоловік швидкий добереться до коханця, поки той встигне представитися.

Чоловік-джентльмен в такій ситуації, довго не роздумуючи, роздягнеться і буде третім.

Упорядкував і переклав з польської Леонід ДОМСЬКИЙ

негайно розилатитися грошима.

Чоловік дріб'язковий перевірить, чи коханець не вживав його парфумів.

Чоловік-епікурієць, що любить чуттєві задоволення, виживарить дружину відразу після коханця.

Чоловік з високою свідомістю почне журитися, що так занедбав свою дружину.

Пліт підпливає. На ньому чоловік. Перший потерпілий розповідає йому про свої муки на острові з десятьма жінками.

— Я вас так розумію, — гладить його по шиї другий потерпілий і розстібає ширінку. — Сам терпіти не можу жінок!

***

Занепокоєна мати кричить на пляжі до малого синка:

— Ясю, не запливай так далеко!

— Мамо, я ж пливу на камері!

— Слухай, Мітеку, витягни його з води! — каже мати до чоловіка. — Його життя почалося з тріснутої гуми, і я не хотіла б, щоб воно нею і скінчилося.

***

Сахарійською пустелею мандрують дві невинні троянди: біла і

Вранці англієць спускається до конторки веселий, як щиголь.

— Чого ж ви мені не сказали, що ділитиму ту кімнатчину з гарною жінкою?..

— О Боже! — блідне власник готелю. — Зовсім забув вас попередити, що ми поклали там одну француженку, котра вмерла учора по обіді.

— Он як? А мені вона здалася досить живою англійкою.

***

Гладкий чоловік спостерігає на пляжі групу повних жінок у бікіні, що роблять гімнастичні вправи. Один пляжник завважив це і запитує:

— Як ви гадаєте, це допомагає схуднути?

— Авжеж, ще й як! Щодня йду п'ять кілометрів пішки, щоб на

Чоловік розсудливий запропонує коханцеві теплу воду, мило і рушник.

Чоловік-дотепник і веселун крикне: «Гоп-гоп!» і вколе коханця шпилькою в голу сідницю.

Чоловік добросердний зауважить, що найліпше — це булочка з маслом.

Чоловік добре вихований почекає, коли коханець представиться йому.

— Справді будь-яке?

— Так.

— Тоді потримайте трохи цю кляту верблюдицю.

***

Хлопець до дівчини:

— Хочу з тобою кохатися...

— То навіщо ж я так довго одягалася? "

ЧОЛОВІЧИЙ ХАРАКТЕР

Що робить чоловік, котрий повертається додому і застає дружину в обіймах іншого? Це залежить від його характеру.

Чоловік ввічливий попросить коханця, аби не переривався, доки не досягне оргазму.

них подивитися.

***

Один чоловік цілий місяць мандрував пустелею. Отож і почала розбирати його хіть. Поглянув він на свою верблюдицю, став позад неї, розстебнув ширінку. Та було занизько, то він нагорнув купу піску і зійшов на неї. Верблюдиця ступила кілька кроків уперед. Чоловік терпляче насипав ще одну купу, але верблюдиця знову відійшла... Насипаючи вже чи не соту купу, мандрівник раптом побачив напівзомлілу від спраги прекрасну дівчину. Дав їй напитися. Дівчина швидко прийшла до тями й подивилася на нього.

— Ви врятували мені життя. Я ладна виконати будь-яке ваше бажання...

Фото Миколи ТАРАНЕНКА

лель-ревю

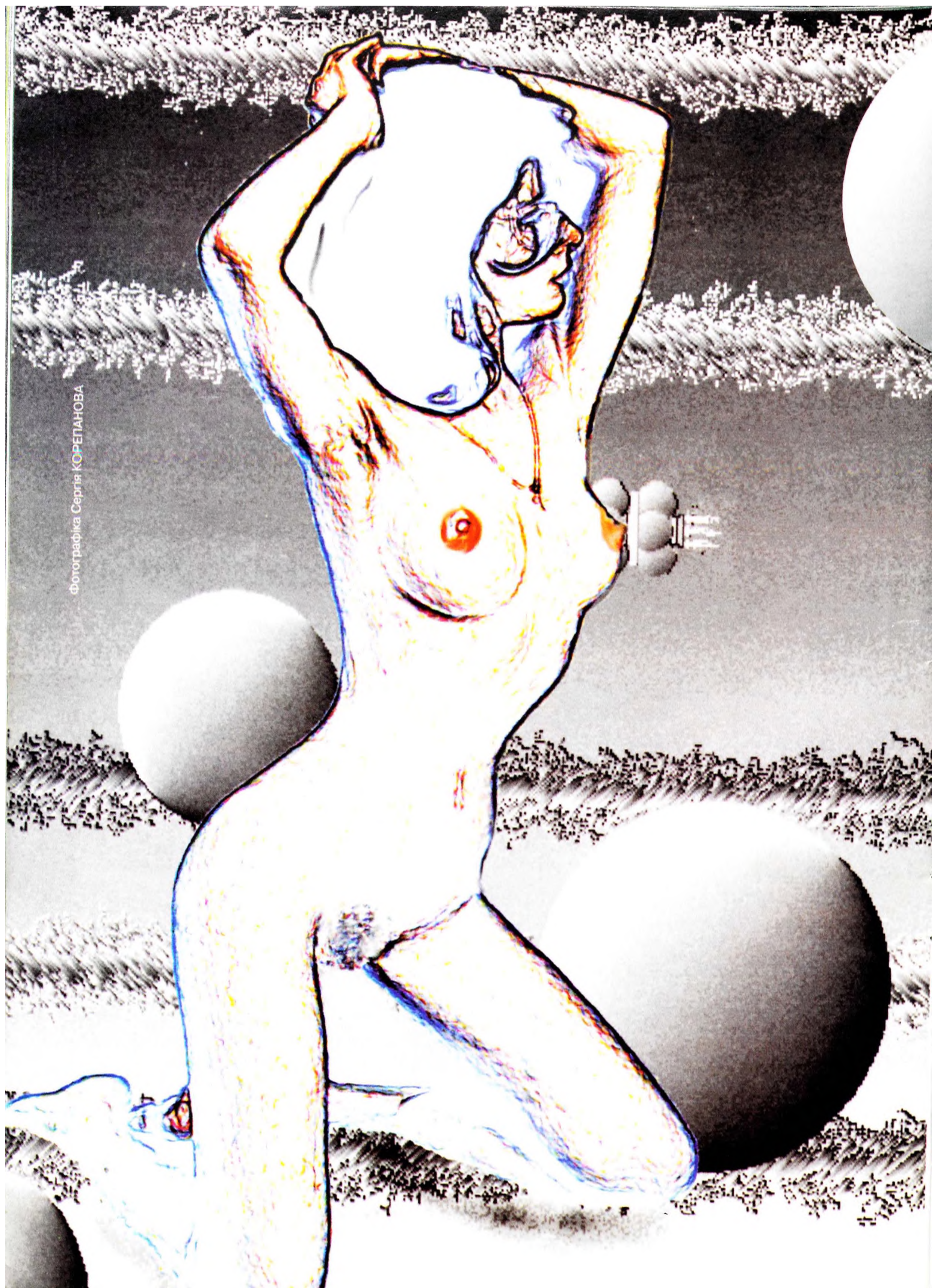
Фотографіка Сергія КОРЕПАНОВА

[Н]ЕПОРОЧНЕ ЗАЧАТТЯ

Еммануель АРСАН

Фантастичне оповідання

Коли Марі Шатт успішно закінчила навчання, Координатор вирішив, що вона відбуде сексуальну практику на Діані, чорній планеті в системі Альфа із сузір'я Ательє Скульптора.

Вибір цього місця здивував усіх, бо хоча про діанійців знали до прикрого мало, одначе було відомо, що вони не мають статевих органів.

Паленіючи від цікавості й нетерпіння дізнатися, що на неї чекає, випускниця встояла перед натиском родичів та приятелів, які радили їй попросити керівництво інституту призначити її куди-інде. Попрощавшись з усіма, Марі Шатт приготувалася втиснутися в транспорт, який у термін, що дорівнював одному земному тижню, мав закинути її за п'ятсот тисяч світлових років від рідної Землі.

Але навіть ця коротенька мандрівка, що мало чим нагадувала космічну, не мала стати для неї пустопорожнім марнуванням часу. В непритомному стані, в який вона мала поринути під час мандрівки, вона повинна була вивчити мову країни свого призначення. Прилади, якими була напхана капсула, мали збагатити її цими знаннями без найменшого напруження з її боку. В цьому не було нічого незвичайного, бо і той незмірний обсяг знань, який дали їй в інституті, був перелитий у неї аналогічними методами. Інакше як би вона могла досягнути в свої заледве шістнадцять років рівня інтелекту, необхідного для участі в творчій співпраці з розвитку Всесвіту, що вона й збиралася робити під час свого першого життєвого випробування.

Батьки і гурт приятелів прийшли провести її, збуджені й надто балакучі, як завжди буває за подібних обставин. Дівчина, обнявши всіх і пообіцявши давати про себе знати, скинула з себе захисного комбінезона, в якому пробула весь той день і прилади якого точно фіксували будь-яку, навіть незначну зміну в її настрої, і голісінька втиснулася в капсулу.

Капсула ідеально відтворювала кожний вигин її тіла, адже була сконструйована саме за мірками Марі Шатт. Коли апарат загерметизували, важко було збагнути, чи є щось на дівчині. А проте оболонка завтовшки заледве одну соту міліметра, гнучка й тонюсінька, як панчішка, і абсолютно прозора, хоча й відокремлювала Марі Шатт від зовнішнього світу, містила в собі кількість апаратури, яка значно перевищувала ту, що її десятки тисячоліть тому несли на борту космічні кораблі, відлітаючи до найближчих зірок, де вони, звичайно ж, нічого не знаходили.

Думаючи про труднощі, що їх мали знести люди, роблячи перші кроки, аби вирватися з космічного дитинства, Марі Шатт поблажливо всміхнулася. Саме з тією усмішкою і запам'ятали її близькі, бо за мить Марі Шатт зникла з очей.

— Мине якийсь рік, і вона повернеться! Час промайне швидко, — озвався хтось, і далі напружено вдивляючись у порожнечу, що лишилася по дівчині всередині людського кола.

Потім усі розійшлися до своїх нагальних справ в інституті.

За п'ятнадцять днів центр керування польотами повідомив, що якісь механізми в тому транспорті, мабуть, зіпсувалися і зв'язок з мандрівницею втрачено. І всі дійшли висновку, що немає жодної змоги виявити бодай сліди дівчини, а відтак вирішили вважати її за зниклу безвісти.

За тих часів подібні випадки траплялися нерідко, і, хоча про них повідомляли в новинах, ніхто не сприймав їх надто трагічно. Один з коментаторів з'ясував, що на Діану останнім часом ніхто не прилітав, і висунув думку: поки що краще не посилати туди більш нікого — досить і інших регіонів, набагато доступніших та важливіших.

Тим часом Марі Шатт виявилася жива й здорова і цілком добре почувала себе на планеті, куди її відрядили: просто ніхто там не завдавав собі клопоту поцікавитись, хто вона така і звідки. А що байдужість і бюрократична тяганина процвітали там аж ніяк не гірше, ніж на Землі, то отримані запити не передали особам, які могли б щось відповісти. Тому про Марі Шатт ніхто й не згадав, і про неї скоро забули й на Землі.

Дівчина опритомніла в місцевості, поверхня якої нагадувала метал. Вона не одразу спромоглася знайти цьому точне визначення. Розум її, однак, мав безліч засобів вираження, що добре пасували до місця, яке вона збиралася вивчати. Марі Шатт подумки відзначила чудову роботу апарата, що навчав мови. Але тої ж таки миті, коли в неї зайсніла ця думка, дівчина збагнула, що відчуває незвичні труднощі, намагаючись це сформулювати. Сподіваючись потренувати розум, повторила цю думку мовою нового для себе світу. Але як тільки вона так зробила, то враз утратила здатність відтворювати думки рідною для неї мовою — мовою землян. І хоч як вона напружувалась, їй так і не вдалося нічого згадати.

Це несподіване утруднення здивувало й пригнітило її. Та поступово прикре відчуття стало вивітрюватися з її свідомості, як виходить до решти повітря з дірявого м'яча.

З прибуттям до місця призначення прилади для навчання інопланетянської мови розпалися довкола неї разом з оболонкою транспортного засобу. Але, розпадаючись, зіпсувалися, що й призвело до зникнення з пам'яті Марі Шатт рідної мови. Тепер у її мозкові, вільному від земних спогадів, виникали нові думки, далекі від її недавнього життя.

Коли перший діанієць наблизився до неї, Марі Шатт добре зрозуміла, про що він її запитав, але не знайшла чим йому відповісти.

Він спитав, хто вона і що тут робить. Дівчина цього не знала.

Подив діанійця був не менший, ніж її розгубленість.

Та, напевне, він порадився з якимись зверхниками, бо дуже скоро набув упевненості.

— Найімовірніше, — передав він незнайомці, — ти прилетіла з котроїсь із нещодавно відкритих зірок. Тому ми й не маємо даних про твою конструктивну

будову. Певно, ми самі запросили тебе, щоб вивчити.

Дівчина, слухаючи його, спантеличено приглядалась до одного предмета, що бовванів у неї перед очима. То було її власне тіло. Вона не могла збагнути, що це таке. Перебираючи багатий лексичний запас місцевих жителів, не могла дібрати потрібного слова, аби описати цю річ, а тим більше — дати їй точне визначення. Досі їй не спадало на думку підвестися, махнути рукою. Вона лежала непорушно, так наче невидимий скафандр усе ще сковував її тіло.

А її співрозмовник — на що він схожий? Те, що вона могла запитати себе про це, було саме собою вже обнадійливе. На жаль, відповісти було нелегко — адже співрозмовника свого вона майже не бачила.

— Я ніяк не можу добре побачити тебе, — мовила Марі Шатт.

Співрозмовник видимо збентежився.

— Що ти хочеш цим сказати? Я ж майже поруч із тобою.

Очі в Марі Шатт розширилися. Напруживши всю свою увагу, вона, звичайно, могла визнати, що частина простору перед нею була начеб пливка. Істота, напевне, була саме там.

— До речі, — запитав діанієць, — а чим ти бачиш?

— Ну, звичайно ж, своїми...

Слово «очі» їй не давалося. Це починало дратувати її. Тоді вона перейшла в контрнаступ.

— Коли ти, судячи з усього, не маєш труднощів у спілкуванні зі мною, то чи не будеш такий люб'язний пояснити мені, як це тобі вдається?

Приголомшений співрозмовник одказав:

— Між нами встановлено чіткий зв'язок: я бачу твої думки, а ти бачиш мої. Мені незрозумілі твої утруднення.

Марі Шатт швидко осягнула одержані відомості — їх було досить, щоб збагнути ситуацію.

Вона тут-таки дуже виразно витворила в свідомості поняття для визначення того, що колись називала очима, поглядом, побаченою річчю, власним тілом.

Співрозмовника це вразило. Гострота спостереження і легкість сприймання в Марі Шатт швидко зростали.

Дівчина несподівано знову відчула в собі здатність рухатися. За хвилю вона вже могла встати й розім'яти ноги, і їй одразу полегшало. Єдине, чого вона не могла віднайти, то здатності розмовляти, одначе це мало цілком певну причину: в товаристві телепатів, до яких вона потрапила, слова нічого не означали. Та їй було приємно усвідомлювати, що співрозмовник виявляє до неї неабияку зацікавленість. Марі Шатт вирішила, що настав момент на щось понарікати.

— Дуже шкода, що ти не маєш ніяких видимих форм, — зауважила вона. — Мені б хотілося бачити, з ким я маю справу.

— Твої претензії цілком необґрунтовані, — заперечив той, начебто обурившись з цієї критики. — Коли виникає потреба, ми можемо прибрати будь-якої тілесної форми.

— Потреба для чого?

— Для виконання якої-небудь функції, певна річ.

— Отже, ви змінюєте подобу залежно від потреби?

— Практично ми вже давно не вдаємося до цієї своєї здатності. За нинішнього рівня соціального розвитку, досягнутого нами, нам не потрібні органічні форми, аби обмінюватися між собою тим, чим корисно обмінятися. Навіщо марнувати зусилля, аби перетворювати в грубу фізичну тканину ту енергію, яка неоціненна для роботи розуму?

— Ця груба фізична тканина могла б допомогти тобі побачити мене, — відказала Марі Шатт.

Діанієць, як видно, заглибився в роздуми. Наслідок його міркувань змусив дівчину здригнутися. Двоє очей, що зависли в порожнечі, пильно зирили на неї: зеленаві з розводами райдужні оболонки, поцятковані дрібками помаранчевого кольору, а посеред них — гострі зіниці. Кілька ниточок зв'язувало очниці з чимось м'якуватим та безбарвним, що розпливалося навколо, як ото білок яйця, вилитого на сковороду.

Першої миті дівчина відчула гидливість. Потім вирішила позбиткуватися з діанійця.

— Чудово! — вигукнула вона. — Одначе ти далеко не красень.

— Між іншим, це твої очі, — відповів діанієць.

— Хотілось би щось побачити і довкола очей, — сказала вона.

— Навіщо? — спитав тубілець, залишаючись вірним логіці своїх співвітчизників.

На Марі Шатт зійшло натхнення.

— Ти повідав, що хочеш вивчати мене. Коли б міг цілком увійти в мій образ, прибрати достеменної моєї подоби, то, може, краще збагнув би, для чого я існую, для чого слугує моя матерія та будова мого тіла.

Ще раз її підказка мала успіх. Її в цьому переконали події, які сталися в наступні години. Виявилося, що діанійці справді мали здатність до неймовірних перевтілень, але не могли здійснювати їх швидко, а надто тоді, коли потрібно було зробити копію з такої невідомої структури, яка звалилася на них того дня просто з неба. Через те дівчині довелося витримати нелегке позування. Невдачі, розчарування і наполегливість «скульптора» розчулювали її, але й чималою мірою непокоїли. Чи не припустилася вона легковажності, підказавши діанійцеві, що, поза всяким сумнівом, перебував на вищому щаблі психологічного розвитку, створити копію, яка зрештою могла розчарувати його? Коли по закінченні роботи він збагне, що доклав стільки зусиль, аби лише перетворитися на кістяк, укритий м'ясом, шкірою, жилами, кишками, і що все те аніскілечки не підвищує його інтелекту, то чи не знехтує оцим нагромадженням дивних органів, як ото одягом, що давно вийшов з моди?..

Та попри всі свої сумніви, Марі Шатт не могла не відчувати хвилювання, що дедалі зростало, коли вона бачила, як виникають перед нею так близенько, аж можна торкнутися їх, верхня губа барви рожевої вохри, потім під нею — друга, м'ясистіша й трохи блідіша, наче припухла від сну; опалові зубки тут-таки прикусили її, а висунутий кінчик язика зволожнив.

Невидимий пензель вимальовав у повітрі спочатку одну щічку, потім другу — і ось уже готове личко, що звужувалося донизу й переходило в ледь випнуте підборіддя. Набрала форми шия, потім плечі.

Дійшовши до грудей, «скульптор» виявив цікавість.

— Ти казала, що на основі форми я зможу визначити функцію кожної частини, — нагадав він їй.

Вони удвох обмацали ті загадкові опуклості.

Клітини, м'язи, кровоносні судини вже не дивували діанійця — після тих надскладних структур, що їх він виявив у мозку та довкола нього. Але який задум таївся в симетрії таємничих півкуль? Для чого на їх вершинах ці чітко обведені червонястими колами пиптики? Яку практичну роль мають відігравати ці ніжні утворення, що поступово теплішали, збільшувались і тверднули, — посилати чи приймати якісь сигнали?..

Тим часом Марі Шатт, охоплена незнаним хвилюванням, запитувала себе, чому дотики до цих частин її тіла змушують дужче битися серце, викликають приплив крові до скронь, збуджують потаємні органи в тих місцях, яких вона й сама ще не досліджувала і яких їй тепер кортіло торкатися, гладити, пестити.

Їй здалося, що навіть тубілець став швидше творити, аби якнайскорше закінчити витвір.

— Ну, от і все, — зітхнув він нарешті. — Ось тільки не можу збагнути, для чого призначено оце, — зізнався, трохи помовчавши, і торкнувся пальцями трикутника кучерявого волоссячка в тому місці, де сходилися голі стегна Марі Шатт. — І те, що там у глибині.

Погляд Марі Шатт пожадливо перебігав округлими формами її новоз'явленого близнюка, порівнюючи їх зі своїми, і це загадкове подвоєння здавалось їй просто неймовірним. А її двійник одночасно з нею відчував незрозуміле хвилювання, не знаючи, що робити з набутим тілом і які функції його окремих частин.

Та ось його щойно створені руки потяглися до рук моделі. Доторкнулися до них, погладили, зачепили пальцями...

Ця гра тривала, і жодне з них не хотіло припинити її. Потім до гри пристали їхні вуста. Вони зблизилися, відчули тепло одне одного. Далі притулили одне до одного і обличчя. Потім з'єднались оголені тіла, все глибше проникаючи одне в одне, пізнаючи все нові й нові таємниці...

Коли вони цілковито спізнали ті гострі, незнані відчуття, земна гостя і діанієць сповістили про цю щасливу подію по всій планеті.

Отак і зародилося на Діані плотське кохання — внаслідок зустрічі двох тіл, одне з яких було створене за земним взірцем. Відтак тіло Марі Шатт почали відтворювати повсюди. Вона й сама кохалася з багатьма своїми двійниками, і їй здавалось, що вона ніколи не втомиться віднаходити в них власну чуттєвість і власну вроду, що в них усе дужче й дужче закохувалася.

Дальша історія планети була позначена доконечною потребою в насолоді, яку відчували дві подібні істоти, пестячи одна одну. Саме цілковита подібність і стала ідеалом щасливого кохання. Так і повелося, що кохати було можна лише достеменно схожих на себе особин: будь-яка відмінність ставала перепоною до кохання. Щоразу, коли котрась істота не цілком відповідала своїй парі, їхній зв'язок вважався за невдалу спробу; отож і там кохання знало розчарування і втрати.

Та зате на Діані, на відміну від Землі, ніхто не звідував сумнівів щодо істинної мети органічної природи. Там ніхто й думки не припускав, що тіло призначене лише для насолоди і ні для чого іншого. Для робочих функцій та продовження роду давно вже було винайдено інші системи, що не передбачали участі тілесних органів.

Отак на якийсь час Марі Шатт населила простори сузір'я Ательє Скульптора власною копією, багаторазово повтореною. Та настав день, коли діанійці визнали нуднуватим таке одноманіття. Не змінюючи свого розуміння щастя, вони спробували врізноманітнити свої тіла-близнюки. Матеріалізуючи власні фантазії, вони надавали різного забарвлення волоссю — зеленавого, блакитного, сірого, — заплітали його у вигляді колосків, спіралей, призм, драбинок. Їхні очі тепер пломеніли справжнім вогнем, що осявав коханців незнаним на Землі світлом. Спеціальні фільтри на вустах надавали поцілункам звабливішої витонченості. Деякі діанійці створили собі конічні груди, пиптики яких могли випромінювати незвичайну сласну енергію. Джерело найбільшої насолоди також набувало різних форм: то мінливої заглибини, то гвинтової чи спіральної печери, кратера, то всіляких щілин, куди коханці застромляли язика. Та навіть найбагатші уявою діанійці не змогли надати цьому органові досконалішої, естетичнішої і функціональнішої форми, аніж та, яку явила їм Марі Шатт. І врешті всі погодилися, що там краще нічого не міняти. Отож новостворювані тіла всі як одне мали ті ж таки стрункі стегна, той же лобок, ту самісіньку пізовку і навіть клітор, тобто лишилися яскраво вираженими жіночими геніталіями.

Отак, завдяки появі на Діані Марі Шатт, жителі тієї планети, що не мали доти жодної плоті, навчились кохатися так, як це часом роблять земні жінки, і не перейматися гризотами чи сумнівами з приводу того, що можуть існувати й інші засоби та способи любощів.

З французької переклав
Василь ДОВЖИК

ВЕЧІРНЯ ІДИЛІЯ

Пізній літній вечір. Хлопець і дівчина сидять на лавці у темній алеї, заповненій такими, як і вони, закоханими парами.

— Який прекрасний вечір! — говорить подружка. — Чуєш, як тріщать цикади?

— То не цикади, — відповідає залицяльник, — то «змійки» на штанях розстібаються.

Те, що ви прочитаєте нижче, — не вигадка і не дотепна пародія. Ми пропонуємо вашій увазі дослівний переклад фрагментів з теоретичної праці такого собі А. Залкінда «Революція і молодь», виданої 1924 року в Москві так званим «Комуністичним університетом імені Я. Свердлова» — прообразом майбутніх ВПШ (вищих партійних шкіл).

Хоч ім'я автора давно пішло в непам'ять і жодних відомостей про нього нам знайти не вдалося, проте можна припустити, що він був викладачем того «університету» і явно претендував на роль творця нової, пролетарської етики. Цитуємо:

«Етика, моральність завжди була збірником фактичних правил класового самозахисту; вона навчала, як слід чинити в тому чи іншому випадку з точки зору класової доцільності. Такою самою, очевидно, і має бути й буде нова класова етика — етика пролетаріату: вона має дати правила поведінки, корисні з точки зору революційно-пролетарської доцільності».

Уже в цьому основоположному постулаті одразу впадає в око те, що згодом назвуть «вульгарним соціологізмом». Поняття етики як філософської дисципліни автор безцеремонно (а чого там церемонитися з «буржуазними вигадками»!) підмінює поняттям «правил правозахисту», «класової доцільності», тобто переводить у суто прагматичний план. (Чого коштував мільйонам безневинних людей більшовицький «самозахист», тепер уже добре відомо.)

Далі Залкінд, цей новочасний варвар від комунізму, рішуче відкидає геть споконвічні біблійні моральні заповіді й висуває натомість свої, «пролетарські».

«"Не вкради" експлуататорської біблії, — просторікує він, — давно і слушно замінено етичною формулою товариша Леніна: «грабуй награбоване», — що є лише російською видозміною Марксової формули «експропріація експропріаторів»... Звідси — експропріація церковних коштовностей (пограбування церков у 20-ті роки. — Ред.) була етична, хоч як би волали проти неї апостоли буржуазної етики.... Таке «украдь» — етичне, моральне, бо воно сприяє добробутові пролетарського колективу...»

Так само розправляється товариш Залкінд і з заповіддю "не убий": «Убивство, вчинене організовано класовим колективом... в ім'я порятунку пролетарської революції (нагадаємо: це писалось уже в середині 20-х років. — Ред.) — законне, етичне вбивство... Метафізичної самодовліючої цінності людського життя для пролетаріату не існує (виділено нами. — Ред.)».

І ще одна з наріжних засад більшовицької моралі у викладі Залкінда:

«"Шануй батька" — пролетаріат рекомендує шанувати лише такого батька, який стоїть на революційно-пролетарській точці зору... — колективізованого (?! — Ред.), дисциплінованого, класово-свідомого, революційно-сміливого батька. Інших же батьків, вороже настроєних проти революції, треба перевиховувати: саме діти повинні їх перевиховати (що й роблять нині комсомольці, піонери). Якщо ж батьки не піддаються цьому революційному вихованню... — революційним дітям не місце в таких батьків, тому що інтереси революційного класу важливіші від блага батька».

(Як тут не згадати, нехай і не зовсім до теми, одну з перших жертв цієї комуністичної заповіді — «піонера-героя» Павлика Морозова, що видав на розправу «революційному класові» рідного батька і що його настійно ставили за взірець радянським дітям. А скільки ще було, особливо в 30-і роки, таких нещасних, задурманених залкіндами малих донощиків, що позалишалися сиротами? Хто ж їх лічив...)

Після цієї, необхідної, на наш погляд, преамбули ми підступаємо впритул до обіцяних на початку «статевих заповідей». Але спершу подивимось, як Залкінд розправляється і з відповідним біблійним приписом:

12 статевих заповідей революційного пролетаріату

«"Не чини перелюбу" — цій заповіді частина нашої молоді намагається протиставити іншу формулу: «статеве життя — приватна справа кожного», «кохання вільне», — але й ця формула неправильна. Священницькі заборони на статеве життя, нещиро накладувані буржуазією, — звичайно, безглузді, оскільки вони припускали в статевому житті якесь гріховне начало. Наша ж точка зору може бути лише революційно-класовою, суворо діловою. Якщо той чи той статевий прояв сприяє відосібленню людини від класу, зменшує гостроту її наукової (тобто матеріалістичної) допитливості, забирає в неї частину виробничо-творчої працездатності, необхідної класові, — геть його. Статеве життя припустиме лише в тому його змісті, який сприяє зростанню колективістських, творчих почуттів, класовій організованості, виробничо-творчій, бойовій активності, гостроті пізнання (на цих засадах і побудовано статеві норми, подані автором нижче)».

А далі читайте автентичний авторський текст, уже без коментарів. Сподіваємося, що у світлі вже процитованих загальних положень читачі не сприймуть його як невинне словоблудство, здатне викликати хіба що посміх. Бо Залкіндові «заповіді» або ж «норми», — це частина великої облуди, званою більшовицькою ідеологією, що нею понад сім десятиліть планомірно отруювали свідомість народних мас колишнього Радянського Союзу, намагаючись «соціалізувати» й регламентувати навіть найінтимніші сфери людського життя.

... **Пролетаріат має всі підстави** до того, щоб утрутитися в хаотичне розгортання статевого життя су-

часної людини... Робітничий клас повинен бути надзвичайно розважливий у використанні своєї енергії, повинен бути ощадливий, навіть скупий, якщо йдеться про збереження сил в ім'я збільшення бойового фонду. Тому він не буде дозволяти того невтримного витоку енергетичного багатства, який характеризує статеве життя сучасного буржуазного суспільства, з його ранньою збудливістю та розгнузданістю статевих проявів, розпорошенням статевого почуття, з його невситимою дражливістю і збудженою слабкістю, з його шаленим киданням між еротикою і чуттєвістю, з його грубим втручанням статевих відносин в інтимні внутрішньокласові зв'язки. Пролетаріат, замінюючи хаос організацією в галузі економіки, внесе елементи планомірної доцільної організації і в сучасний статевий хаос.

Статеве життя — для створення здорового революційно-доцільної організації відносин — ось підхід пролетаріату до статевого питання.

Статеве життя як невід'ємна частина іншого бойового арсеналу пролетаріату — ось єдино можлива сьогодні точка зору робітничого класу на статеве питання: все соціальне й біологічне майно революційного пролетаріату є нині його бойовим арсеналом.

I

Не повинно бути надто раннього розвитку статевого життя в середовищі пролетаріату — перша статева заповідь революційного робітничого класу... Тому найперше завдання пролетаріату — не давати ходу ранній дитячій сексуальності, а для цього потрібно: вказати батькам і школі на необхідність правильного підходу до соціальних та біологічних інтересів дитини, всіляко сприяти такому підходові, — і спрямувати всю класову енергію на найкращу організацію масового комуністичного дитячого руху, на впровадження цього руху в усі закутки дитячого, шкільного і сімейного буття. Оздоровлення статевого життя дитинства зробить надалі непотрібною таку важку нині боротьбу із статевою плутаниною зрілого віку.

II

Необхідне статеве утримання до шлюбу, а шлюб — лише в стані повної соціальної і біологічної зрілості (тобто 20—25 років) — друга статева заповідь пролетаріату.

А що ж шкідливого, скажуть нам, у статевій активності до шлюбу? Шкідливе те, що така статева активність не організована, пов'язана з випадковим статевим об'єктом, не регулюється міцною симпатією між партнерами, схильна до найповерховіших збуджень, — тобто характеризується саме тими рисами, що, як побачимо нижче, мають бути беззастережно й нещадно знищувані пролетаріатом у своєму середовищі. Такий, хаотичним чином розвинутий, статевий зміст ніколи не обмежується вузькою сферою суто статевого буття, але нахабно вдирається і в усі інші галузі людської творчості, безкарно їх обкрадаючи. Чи припустиме таке з точки зору революційної доцільності?

III

Статевий зв'язок — лише як кінцеве завершення глибокої всебічної симпатії та прихильності до об'єкту статевого кохання.

Суто фізичний статевий потяг неприпустимий з революційно-пролетарської точки зору. Людина тим і відрізняється від інших тварин, що всі її фізіологічні функції пронизані психічним, тобто соціальним змістом. Статевий потяг до класово-ворожого, морально-супротивного, безчесного об'єкта є таким самим збоченням, як статевий потяг людини до крокодила чи орангутанга. Статевий потяг людини, що правильно розвивається, вбирає в себе безліч цінних елементів з навколишнього життя і стає від них невідривним. Якщо тягне до статевого зв'язку, то це має означати, що об'єкт статевого потягу приваблює й іншими рисами свого єства, а не тільки шириною своїх плечей чи стегон.

Справді, що сталося б, якби статевим партнером виявилася класово-ідейно глибоко чужа людина? По-перше, це, звичайно, був би неорганізований, позашлюбний зв'язок, зумовлений поверховим чуттєво-статевим збудженням; по-друге, це був би статевий потяг у найбільш грубій формі, не стримуваний почуттям симпатії, ніжності й нічим соціальним не регульований: такий потяг сколихнув би найбільш ниці порухи людської психіки, дав би їм цілковитий простір; по-третє, дитина, що могла б усе ж таки з'явитися, попри всі запобіжні заходи, — мала б глибоко чужих одне одному батьків, а сама виявилася б поділеною, розколотою душевно з малих літ: по-четверте, цей зв'язок відволік би від творчої праці, бо, ґрунтуючись на суто чуттєвій хоті, він залежав би від випадкових причин, від дрібних коливань у настроях партнерів і, вдовольняючи без будь-яких творчих зусиль, значною мірою знецінював би й саме значення творчого зусилля, — він відняв би в творчості один з найбільших її збудників, не кажучи вже про те, що велика частота статевих актів у такому зв'язку, не стримуваному моральними мотивами, чималою мірою виснажила б і ту мозкову енергію, яка мала б іти на суспільну, наукову та іншу творчість.

Такій статевій поведінці, певна річ, не по дорозі з революційною доцільністю.

IV

Статевий акт повинен бути лише кінцевою ланкою в ланцюгу глибоких і складних перечувань, що пов'язують на цей момент людей, котрі люблять одне одного.

До статевого акту має не просто «тягти»: переддвер'ям до нього повинне бути загострене почуття всебічної близькості, глибокого ідейного, морального єднання — складного глибокого взаємного просотування, фізіологічним завершенням якого тільки й може стати статевий акт. Соціальне, класове — попереду тваринного, а не навпаки.

Наявність цієї соціальної, моральної, психологічної передумови статевого акту дасть надзвичайно цінні наслідки: по-перше, статевий акт став би далеко не таким частим, що, з одного боку, підвищило б його змістовність, радісне насичення, яке він дає, — а з другого боку, виявилося б великою економією в загальному хімізмі, залишивши для творчості значну частину невитраченої енергії; по-друге, такі статеві акти не роз'єднували б, як це звичайно буває за частого чуттєвого зближення, аж до огиди одного до одного, — а зближували б ще глибше, ще міцніше; по-третє, такий статевий акт не протиставляв би себе творчому процесові, а цілком гармонійно уживався б поряд з ним (тим часом як голо-чуттєвий статевий акт обкрадає самий творчий настрій, вилучаючи з суб'єктивного фонду творчості майже весь емоційний його матеріал, майже всю його «пристрасть», на досить довгий термін спустошуючи, знепліднюючи «творчу фантазію»; це стосується, як бачимо, вже не тільки хімізму творчості, а й його механіки).

Малюнки Володимира БУЛАТОВА

V

Статевий акт не повинен часто повтрюватись.

Це вже досить ясно з попередніх пунктів. Але ними мотиви п'ятої заповіді все-таки не вичерпуються.

Є всі наукові підстави твердити, що справді глибоке кохання характеризується не частими статевими актами (хоч нечасті статеві акти самі собою далеко не завжди свідчать про глибоке кохання — під ними може ховатись і статева байдужість). Адже за глибокого, справжнього кохання статевий потяг визріває як кінцевий етап цілої серії попередніх багатих, складних перечувань взаємної близькості, а такі процеси відбуваються, звичайно, протягом тривалого часу, потребуючи для себе великого обсягу живильного матеріалу.

VI

Не треба часто міняти статевий об'єкт. Якнайменше статевої різноманітності.

За дотримання зазначених вище пунктів ця «заповідь» і не знадобиться, але обгрунтувати її все ж таки слід окремо:

а) пошуки нового статевого, любовного партнера є неабияким клопотом, що відриває від творчих прагнень велику частину їх емоційної сили; б) навіть якщо знайдено цього нового партнера, необхідна ціла серія перечувань, зусиль, нових навичок для всебічного до нього пристосування, що так само є грабунком інших творчих класових сил; в) коли завойовано новий любовний об'єкт, потрібна часом дуже напружена боротьба не лише з ним, а й з іншим «завойовником» — боротьба, що має цілком виразний статевий характер і забарвлює у специфічні тони статевого інтересу всі взаємини між цими людьми, — вона боляче б'є по хребту їхньої внутрішньокласової згуртованості, по їхній загальній ідеологічній стійкості (скільки знаємо ми глибоких сварок між кровно-ідеологічно близькими людьми на грунті статевого змагання!)-

VII

Кохання має бути моногамне, моноандричне (одна дружина, один чоловік).

Це виразно випливає з усього викладеного вище, але, аби уникнути непорозумінь, слід усе ж таки виділити цей пункт окремо.

Нам можуть зауважити, що можливо додержувати наведених правил і за наявності двох дружин чи чоловіків. «Ідейна близькість, нечасті статеві акти й інші директиви сумісні ж бо і за двомужності, двоєженства». — «Ну, уявіть собі, що одна дружина (чоловік) доповнює мені з ідейного і статевого погляду те, чого бракує в другій (другому); не можна ж в одній людині знайти повне втілення любовного ідеалу». Такі міркування — надто прозаїчна натяжка. Любовне життя двоєженця (двомужниці) надзвичайно ускладнюється, захоплює надто багато галузей, енергії, часу, спеціального інтересу; вимагає надто багато спеціального пристосування; поза всяким сумнівом, збільшує кількість статевих актів, — і такою ж мірою втрачає у відповідній галузі й класова творча діяльність, оскільки сума сил, відтягнутих у бік незмірно ускладненого статевого життя, навіть за найкращого його стану, — ніколи не окупиться творчим ефектом. Творчість за таких умов завжди програє, а не виграє, і програє у грубому спотворенні своєї якості, не лише кількісно, бо безнастанно обтяжуватиметься надмірним і спеціальним статевим, «любовним» інтересом.

VIII

За кожного статевого акту завжди слід пам'ятати про можливість зародження дитини — і взагалі пам'ятати про потомство.

Жоден запобіжний засіб, крім грубо-шкідливих, не гарантує цілковито від можливої вагітності, — аборти ж надзвичайно шкідливі для жінок, — і тому статевий акт має застати обох членів подружжя у стані повного біологічного та морального гаразду, оскільки нездужання одного з батьків у момент зародження дитини тяжко відбивається на її організмі. Це ж таки міркування, звичайно, раз і назавжди виключає користування проституцією, бо можливість зараження венеричною хворобою є найстрашнішою загрозою як для біологічної спадковості потомства, так і для здоров'я матері.

IX

Статевий добір має будуватися по лінії класової, революційно-пролетарської доцільності. До любовних відносин не повинні вноситися елементи флірту, залицяння, кокетства та інші методи спеціального статевого завоювання.

Клас розглядає статеве життя як соціальну, а не як вузько-особисту функцію, і тому приваблювати, перемагати у любовному житті повинні соціальні, класові чесноти, а не специфічні фізіологічно-статеві принади, що в переважній своїй більшості є або пережитками нашого докультурного стану, або розвинулись внаслідок гнилоносних впливів експлуататорських умов життя. Статевий потяг сам собою біологічно достатньо сильний, щоб не було потреби у збудженні його ще й додатковими спеціальними способами. Оскільки в революційного класу, що рятує від загибелі усе людство, статеве життя має виключно євгенічні завдання, тобто завдання революційно-комуністичного оздоровлення людства через потомство, то очевидно, що найбільш потужними статевими збудниками мають виявляти себе не ті риси класово-безплідної «краси», «жіночності» чи грубо «мускулястої» і «вусатої» мужності, яким мало місця й від яких мало користі за умов індустріалізованого, інтелектуалізованого, соціалізованого людства... Уявлення про красу, про здоров'я тепер радикально переглядаються класом-борцем у плані класової доцільності, і класово-безплідні так звана «краса» й так звана «сила» експлуататорського періоду історії людства неминуче будуть стерті на порох тілесними комбінаціями найкращого революційного пристосування, найпродуктивнішої революційної доцільності... Революція, звичайно, не проти широких плечей, але не ними, в остаточному підсумку, вона перемагає, і не на них має будуватися, в основі, революційний статевий добір. Що ж до безсилої тендітності жінки, то вона йому взагалі ні до чого: економічно й політично, а отже й фізіологічно, жінка сучасного пролетаріату повинна наближатись і все більше наближається до чоловіка. Головною статевою принадою мають бути основні класові чесноти, і тільки на них буде надалі створюватися статевий союз. Треба добитися такої гармонійної комбінації фізичного здоров'я та класових творчих цінностей, яка буде найдоцільнішою з погляду інтересів боротьби пролетаріату. Втілення цієї комбінації і буде ідеалом пролетарського статевого добору.

X

Не повинно бути ревнощів. Статеве любовне життя, побудоване на обопільній повазі, на рівності, на глибокій ідеальній близькості, на взаємній довірі, не припускає брехні, підозри, ревнощів.

Ревнощі мають в собі кілька гнилих рис. З одного боку, це наслідок недовіри до коханої людини — побоювання, що та приховає правду; з другого боку, ревнощі є породженням недовіри до самого себе (стану самоприниження): «Я такий поганий (-а), що не потрібен (-на) їй (йому), і вона (він) може легко мене зрадити». Далі, в ревнощах є елемент власної брехні того, хто ревнує: звичайно не довіряють у любовних справах ті, що самі не гідні довіри; з досвіду власної брехні вони припускають, що й партнер так само схильний до брехні. Та найгірше те, що основним змістом ревнощів є елемент грубого власництва: «Нікому не хочу нею (ним) поступитися, — що вже зовсім неприпустиме з пролетарсько-класової точки зору. Якщо любовне життя, як і все моє життя, належить класові, якщо вся моя статева поведінка має виходити з міркувань класової доцільності, — очевидно, і вибір мною статевого об'єкта, як і вибір іншим мене за статевий об'єкт, повинен передусім зважати на класову корисність його. Якщо відхід від мене мого статевого партнера пов'язаний з посиленням його класової моці, якщо він (вона) замінив (-ла) мене іншим об'єктом, з класового погляду більш цінним, — то яким же антикласовим, ганебним стає за таких умов мій ревнивий протест!..

У ревнощах побоювання чужої, так само як і своєї, брехні, почуття власної нікчемності й безсилості, тваринно-власницький підхід і є саме тим, чого в революційно-пролетарського бійця не повинно бути ні в якому разі.

XI

Не повинно бути статевих збочень. Не більш як 1—2% сучасних статевих збочень — справді суто біологічного походження, вроджені, конституціональні, — а решта являють собою набуті умовні рефлекси, породжені нещасливою комбінацією зовнішніх умов, і потребують якнайактивнішої боротьби з ними з боку класу. Будь-яке статеве збочення, послаблюючи центральний статевий зміст, відбивається водночас і на якості потомства, і на всьому розвитку статевих відносин між партнерами. Статеві збочення завжди вказують на грубий перегин статевого життя в бік голої чуттєвості, на різку нестачу соціально-любовних стимулів у статевому потягу. Статеве життя збоченця позбавлене тих творчих регулюючих елементів, що характеризують собою нормальні статеві відносини: вимоги все нової і нової різноманітності, залежність від випадкових подразників і випадкових настроїв стають у збоченця справді величезними; труднощі в пошуках партнера, складність завдання збоченця пристосувати його до себе (тобто фактично спотворювати партнера в ім'я власного задоволення), часті ревнощі, які набувають у збоченця незвичайно глибокий і складний характер, — усе це накладає печать особливо глибокої статевої заклопотаності на творчий світ збоченця, постійно спотворюючи його інші душевні прагнення.

Усіма силами клас повинен намагатися вправити збоченця в русло нормальних статевих перечувань.

XII

Клас, в інтересах революційної доцільності, має право втручатись у статеве життя своїх співчленів. Статеве має в усьому підпорядковуватися класовому, нічим останньому не заважаючи, в усьому його обслуговуючи.

Надто великий хаос сучасного статевого життя, надто багато безглуздих умовних рефлексів у сфері статевого життя, спотворених експлуататорською соціальністю, — щоб революційний клас-організатор прийняв без боротьби цей буржуазний спадок. 90% сучасного статевого змісту втратило свою біологічну стихійність і підпало під вплив найрізноманітніших чинників, з-під влади яких необхідно сексуальність вивільнити, надавши їй іншого, здорового напрямку, створивши для неї доцільні класові регулятори. Статеве життя перестає бути «приватною справою окремої людини» (як казав колись Бебель, — а він жив не за бойової доби пролетарської революції, не в країні переможного пролетаріату) і перетворюється на одну з галузей соціальної, класової організації... Загальні початкові віхи для класового виправлення статевого питання, для створення основного статевого напрямку ми на сьогодні вже маємо.

Чуйною товариською порадою організуючи класову думку у відповідний бік, даючи в мистецтві цінні художні образи певного типу, а у випадках надто грубих втручаючись навіть і профсудом, і нарсудом, і т. д., і т. ін., клас може тепер дати основні поштовхи по лінії статевого добору, по лінії заощадження статевої енергії, по лінії соціалізування сексуальності, облагородження, євгенування її... Статеве повинне цілковито підкоритися регулюючому впливові класу. Відповідна для цього обстановка уже формується.

Звичайно, нашими «12 заповідями» аж ніяк не вичерпуються всі норми статевої поведінки революційного пролетаріату. Автор лише порушує питання у первісному його вигляді, намагаючись зафіксувати перші віхи... Здорове революційне потомство, за максимально продуктивного використання своєї енергії і за найкращих взаємин з іншими товаришами по класу, здійснить лише той трудящий, який пізно розпочне своє статеве життя, який до шлюбу залишиться незайманим, який створить статевий зв'язок з особою, класово-любовно йому близькою, який скупуватиме на статеві акти, здійснюючи їх лише як кінцеві розряди глибокого й усебічного соціально-любовного почуття, і т. д., і т. ін. Так уявляється авторові «статева платформа» пролетаріату.

Переклад з російської

ЕРОТИКИ

СПОГАДИ ПРО НЕЇ

Киянин Микола Луговик і український поет з Чикаго Рафаель Левчин були учасниками Міжнародного конгресу творців віртуальної поезії в Едмонтоні. Сьогодні вони — гості нашого журналу.

Рафаель ЛЕВЧИН (Чикаго)

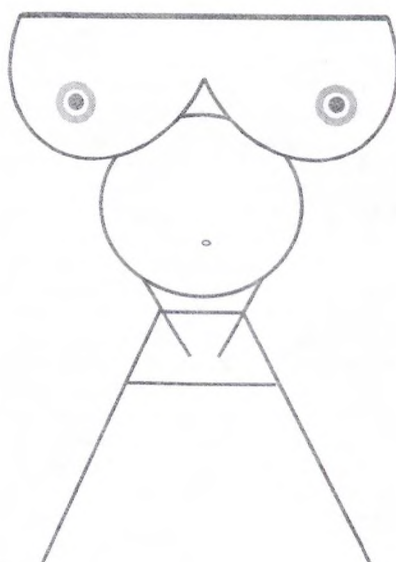

Микола ЛУГОВИК

Рафаель ЛЕВЧИН (Чикаго)

Микола ЛУГОВИК

Федеріко Гарсія ЛОРКА

ЧУЖА НЕВІРНИЦЯ...

... Да й у берег її завів я —
за дівчину її мав,
а вона була заміжня.

Була нічка петрівчана,
весільної грали тіні —
ліхтарі якраз погасли,
а цикади заблимтіли.

Я торкнув їй сонні перса,
як виходили за місто,
і вони мені розкрились,
мов дві китиці рясністі.

Накрохмалена спідниця
ув ушу мені шамшіла,
наче шовк шістьма ножами
шматував хтось що є сили.

Верби звільна колисали
безсріберне верховіття,
і невговканими псами
обрій гавкав із заріччя.

За ожинником колючим
кинув я її горілиць,
що аж коси буйнокосмі
у вологу рінь урились.

Я ізняв із себе шарф,
вона сукню і спідницю,
я зняв ремінь з кобурою,
вона штири шнуровиці.

Ніжніше ніжних конвалій
оксамитилося тіло,
ясніш ясного кришталю
при зорях воно ряхтіло.

Стегна полохко пручались,
мов дві спіймані рибини,
то кригою гоголіли,
то жевріли жаром білим.

Тої ночі я літав
крізь провалля по привіллю
на єдвабній кобилиці
без стремен і без повіддя.

Що вона мені шептала,
не подоба говорити,
та я знаю те, що знаю,
я в цім ділі добре битий.

Захлюскану й заласкану,
з берега її повів я
світом, як мечі-лілеї
люто краяли повітря.

Я повівся як годиться,
бо я таки щирий циган:
дав на шитво їй шкатулку
(нехай тішиться, суціга),

а кохатися не став,
зради їй простить не зміг я,
бо казала, що дівчина,
а була уже заміжня.

Переклад з іспанської
Миколи Лукаша

Фото Олександра ГАЛИЦЬКОГО

НА НАШОМУ СЕКСОДРОМІ ВСІ БАЖАЮЧІ — ПАРИ ЗАКОХАНИХ ЧИ ПРИНЦИПОВІ ОДИНАКИ — ЗМОЖУТЬ УПЕВНИТИСЬ В СВОЇХ ЗНАННЯХ, НАБУТИ НОВИХ, ЩОБ З ЧАСОМ ПЕРЕВІРИТИ ЇХ ПРАКТИКОЮ.

— НЕЩОДАВНО ПОЧАВ ПОМІЧАТИ, ЩО Я ПРАКТИЧНО ПЕРЕСТАВ РЕАГУВАТИ НА ДІВЧАТ У КОРОТЕНЬКИХ СПІДНИЦЯХ. НАВІТЬ ПЕРЕГЛЯДАЮЧИ ЕРОТИЧНІ ФІЛЬМИ, НЕ ОДРАЗУ НАБИРАЮ «БОЙОВОЇ ГОТОВНОСТІ». ЧИ НЕ ОЗНАЧАЄ ЦЕ, ЩО Я СТАЮ ІМПОТЕНТОМ? СТРАШЕННО ПЕРЕЖИВАЮ — АДЖЕ МЕНІ ЛИШЕ СОРОК ШІСТЬ РОКІВ...

— Давайте не поспішатимемо із висновками. Хоча про передвісників імпотенції слід знати якомога більше, адже вона загрожує кожному чоловікові, який має статеве життя до старості.

У молодому віці ерекція виникає часто, навіть тоді, коли хлопці зовсім на неї не очікують, — приміром, під час розв'язування біля дошки математичного рівняння. Спровокувати «стовбняк» може що завгодно: вродлива дівчина у коротенькій спідниці, сама думка про дівчину у такій спідниці чи навіть запах парфумів, якими користується згадана персона у короткому вбранні. Цей тип збудження називають психогенною ерекцією.

У певному віці — а він для кожного мужчини різний і знаходиться у межах між 40 і 60 роками — чоловіки починають втрачати здатність до психогенної ерекції. Але така здатність не зникає раптово. Ерекція стає менш частою. І це не завжди помічають. Проте ваша «байдужість» до коротеньких спідниць стає очевидною, і одного дня миттєва ерекція припиняється зовсім.

Така зміна є, звичайно, провісником імпотенції, але ще не власне імпотенцією, адже чоловік зберігає здатність до ерекції. Відмінність лише в тому, що за нових обставин йому потрібна безпосередня стимуляція пеніса. Це означає, що він має допомагати собі власними руками, або це має робити його супутниця: теж руками або губами та язиком.

Втрата психогенної ерекції не сприймалась би такою мірою драматично, якби чоловіки готувалися до неї, розуміючи, що така втрата — лише частина природного процесу старіння. На жаль, багатьом бракує для цього освіти. Точніше — елементарних знань. Як наслідок — чоловіки починають панікувати, думати, що перетворюються на імпотентів. І замість того, щоб звернутися по допомогу (до розумної книжки, сексолога чи власної дружини або подруги), вони починають уникати сексуальних контактів. Їхні партнерки, в свою чергу, починають думати, що вони втратили сексуальну привабливість або чоловіки знайшли собі коханок. Починаються сварки, які дуже часто завершуються розлученнями.

Отож, якщо ви втратили здатність до миттєвої ерекції, шукайте для неї інших джерел, ніж коротенькі спідниці. Й ми переконані: ви відкриєте багато нових шляхів до сексуальної насолоди і зрозумієте, що сексуальне життя набагато різноманітніше, ніж ви думали досі.

— СКАЖИ, ЛЕЛЮ, А ТОБІ НЕ НАБРИДЛО ВІДПОВІДАТИ НА «ДИТЯЧІ» ЗАПИТАННЯ? АДЖЕ ПРО СЕКС І ТАК УСІ ВСЕ ЗНАЮТЬ — НАВІТЬ ПРО ОРАЛЬНИЙ, ЯКИЙ НЕЩОДАВНО БУВ ЕКЗОТИКОЮ: ХАПАЙ ТЕ, ЩО БІЛЬШЕ, І КОВТАЙ ГЛИБШЕ!

— Щодо «ковтати глибше» — так це зовсім не обов'язково. «Проколи», яких ви припустилися у двосторінковому листі, говорять про те, що Ви, як і багато хто, надто самовпевнені, хоча поінформовані на рівні сексуальної механіки: куди і що вставляти.

Зокрема, кожна жінка має знати, що найчутливіша місцина пеніса знаходиться з його задньої сторони трохи нижче голівки. Отож, зовсім не обов'язково мати «глибоку глотку», аби чоловік зазнав насолоди. Ви можете навіть обмежитися лизанням прутня — і ваш партнер стогнатиме від задоволення. Якщо ж кому заважають суто психологічні причини, щоб виконати делікатне прохання коханого, сексологи радять уявляти на місці пеніса, приміром, ескімо на паличці. Або чупа-чупс — що кому до вподоби.

Але ці уточнення — так, про всяк випадок. Ви, шановна читачко, і так все добре знаєте — чому «Лель» щиро радіє. І навіть трохи заздрить Вашому чоловікові (другові).

— СКАЖИ, «ЛЕЛЮ», КУДИ ТИ ПОДІВСЯ З ПЕРЕДПЛАТНОГО КАТАЛОГУ НА 1999 РІК? НЕ ЗМІГ ПЕРЕДПЛАТИТИ, БО НЕ ЗНАЙШОВ.

— На жаль, цього разу наш журнал із звичного місця поряд з «Лелем-ревю» переселили на стор.70 «Каталогу періодичних видань України на 1999 рік» (індекс 74283). І значиться він під назвою «Український Лель».

Не встигли із січня — передплатіть його, з лютого: «Лель» тепер виходитиме щомісяця.

До зустрічі на сторінках «Леля»!

СЕКСОДРОМ

— НЕОДНОРАЗОВО ЧИТАЛА, ЩО ЖІНКА МАЄ БУТИ ВПЕВНЕНОЮ У ВЛАСНІЙ СЕКСУАЛЬНОСТІ — ЦЕ, МОВЛЯВ, ЗЕБЕЗПЕЧУЄ ЇЙ ПСИХОЛОГІЧНУ РІВНОВАГУ. АЛЕ ХТО ВІЗЬМЕТЬСЯ ВИЗНАЧИТИ: ТА АБО ІНША ЖІНКА ВПЕВНЕНА ЧИ ПРОСТО БЕЗСОРОМНА?

— Давайте спробуємо зробити це за допомогою тесту, розробленого зарубіжними психологами. На кожне із запитань виберіть один із запропонованих варіантів відповіді, а потім за допомогою таблиці підбийте підсумки.

1. ***Ви дбаєте про свою зовнішність?***
А — Зазвичай так.
Б — Лише коли є привід.
В — Майже ніколи.

2. ***На вечірці ви найімовірніше:***
А — Стоятимете осторонь.
Б — Спробуєте не вирізнятися з загалу.
В — Будете у центрі уваги.

3. ***Ви соромитеся говорити про секс?***
А — Здебільшого, так.
Б — Інколи.
В — Ніколи.

4. ***Ви почуваєтеся комфортно:***
А — У товаристві друзів.
Б — Наодинці з коханим (коханою).
В — В обох ситуаціях.

5. ***Зазвичай ви одягаєтеся так, щоб:***
А — Привернути увагу.
Б — Не привертати уваги.
В — Ні те, ні інше.

6. ***Чи буваєте ви нерішучими?***
А — Часто.
Б — Інколи.
В — Зрідка.

7. ***У товаристві незнайомих людей ви:***
А — Почуваєтесь вільно і розкуто.
Б — Ні перше, ні друге.
В — Поводитеся скромно, прагнучи не висовуватися.

8. ***Якщо вашого партнера нема поряд, ви ревнуєте?***
А — Часто.
Б — Інколи.
В — Ніколи.

9. ***Вас турбує, що новий партнер побачить вас у оголеному вигляді?***
А — Завжди.
Б — Інколи.
В — Майже ніколи.

10. ***Ви вважаєте себе:***
А — Взагалі-то привабливою (привабливим).
Б — Де у чому привабливою (привабливим).
В — Не дуже привабливою (привабливим).

11. ***Ви робите перший крок у стосунках з новим партнером?***
А — Майже ніколи.
Б — Інколи.
В — Зрідка.

ЗАНЯТТЯ НА СЕКСОДРОМІ ВІДБУВАЮТЬСЯ ПІД НАГЛЯДОМ ДОСВІДЧЕНИХ ТРЕНЕРІВ — НАЙКРАЩИХ СВІТОВИХ ТА ВІТЧИЗНЯНИХ СЕКСОЛОГІВ. ЧЕКАЄМО НА ВАШІ ЛИСТИ.

12. ***Вам інколи важко зрозуміти, чому вас вважають привабливою (привабливим)?***
А — Як правило, важко.
Б — Інколи важко.
В — Зрідка.

13. ***Якщо у вас щось не складається у взаєминах, ви вважаєте себе винною (винним)?***
А — Зазвичай так.
Б — Інколи.
В — Зрідка.

14. ***Ви вважаєте, що задоволення ваших власних сексуальних потреб:***
А — Дуже важливе.
Б — Достатньо важливе.
В — Не дуже важливе.

15. ***Як ви поціновуєте себе у ролі коханки (коханця)?***
А — Хороша(ий).
Б — Нормальна(ий).
В — Не дуже хороша(ий).

Результат:

21 — 30.

Ви легко налагоджуєте стосунки з протилежною статтю і, радше за все, вас вважають сексуально привабливою людиною. Але врахуйте, що ваша впевненість у собі — це лише частка вашої сексуальної привабливості. Бути зацікавленим у бажаннях інших — теж дуже важливо. Інколи ви можете осоромитися, вважаючи, що всі інші — такі самі, як і ви. Проте багато хто не такий упевнений у собі, як ви. Прагніть не вразити їхніх почуттів.

11 — 20.

Ви не боїтеся сексу, проте сумніваєтеся в собі. Для вас краще не приховувати власних сумнівів — це допоможе їх подолати. Не бійтеся зізнаватися у своїх почуттях — такі зізнання сприяють встановленню симпатії й більш теплих стосунків.

0 — 10.

Хоча потенційно ви привабливіші за багатьох, але поки що ви цього не усвідомлюєте. Найголовніше для вас зараз — відчути упевненість у собі. Не бійтесь щось змінити. Для початку змусьте себе думати, що ви — дуже приваблива людина. Спробуйте дізнатися про себе більше, це додасть вам упевненості.

Підрахунки очок:

1.	А — 2	Б — 1	В — 0
2.	А — 0	Б — 1	В — 2
3.	А — 0	Б — 1	В — 2
4.	А — 0	Б — 1	В — 2
5.	А — 2	Б — 0	В — 1
6.	А — 0	Б — 1	В — 2
7.	А — 2	Б — 1	В — 0
8.	А — 0	Б — 1	В — 2
9.	А — 0	Б — 1	В — 2
10.	А — 2	Б — 1	В — 1
11.	А — 2	Б — 1	В — 0
12.	А — 0	Б — 1	В — 2
13.	А — 0	Б — 1	В — 2
14.	А — 2	Б — 1	В — 0
15.	А — 2	Б — 1	В — 0

НЕВТОМНИЙ

Гі де Мопассан був одним із найвидатніших коханців у сучасній французькій історії. Стверджують, що письменник упродовж свого недовгого життя мав понад тисячу молодих жінок, займаючись сексом практично щодня. Він неодноразово говорив, що своїми подвигами у ліжку пишається більше, ніж літературними творами.

Сексуальне вміння Мопассана трималося на трьох китах: він міг дуже довго кохатися без еякуляції, переживати оргазм багато разів поспіль і довести до піка насолоди практично кожну жінку.

Знаменитий француз говорив, що велику роль у його незвичайних здібностях відіграє його розум:« Більшість людей вважає, що представники нижчих верств суспільства набагато кращі коханці, ніж ті, хто веде сидячий спосіб життя. Я так не вважаю. Необхідно, щоб у людини були мізки, й лише тоді вона зможе дати іншій людині максимальне задоволення.»

За спогадами Гі де Мопассана він з 12 до 15 років «час від часу» займався онанізмом. Коли йому виповнилося шістнадцять, уперше спізнав жінку і пережив такий захват, що назавжди вилікувався від «самознущання». Він на все життя запам'ятав свої почуття і те, як вона, задихаючись, просила: «Досить! Досить!»

Пізніше він мав безліч злягань з повіями, а коли набув літературної слави, то і з молодими жінками з вищого світу, віддаючи при цьому перевагу заміжнім єврейкам. Сам же Мопассан так і не зважився завести сім'ю. Пояснення негативного ставлення до шлюбу шукають у біографії письменника.

Вважається, що дві події відбилися на житті Мопассана вирішальним чином. Перша — розлучення батьків, коли йому було одинадцять років. Хлопець залишився з матір'ю, яку дуже любив. А батька він зненавидів, і це ставлення згодом переніс на всіх одружених чоловіків взагалі. Другою подією стало відкриття того, що юнак був хворий на сифіліс, який, імовірно, успадкував від батьків. Пізніше Мопассан стверджував, що назавжди вилікувався від цієї страшної хвороби. Проте саме вона стала причиною його смерті.

Писати Мопассан почав у Парижі, куди приїхав вивчати юриспруденцію. Наглядати за сином мати попросила свого друга, відомого письменника Гюстава Флобера. Проте Гі невдовзі кинув навчання і впродовж десяти років пропрацював дрібним чиновником. У тридцять років надрукував першу повість, яка створила справжню сенсацію. Через три роки вийшов його перший роман «Життя», який Лев Толстой назвав найкращим французьким романом після «Знедолених».

Літературна діяльність принесла славу і багатство. Наприкінці життя Мопассан мав чотири вілли і дві яхти.

Він був справжнім атлетом і міг, сидячи в човні за веслами, пропливати по 50 миль на день. Проте вроджений сифіліс не дозволив сповна насолодитися життям. Письменник почав почуватися зле, у нього з'явилися галюцинації, і він навіть зробив одного разу спробу перерізати собі горло. Його помістили до однієї з паризьких психіатричних лікарень, де Гі де Мопассан і помер у неповні сорок три роки.

Та, попри страшну хворобу, Мопассан залишив яскравий слід у сексуальній історії Франції. За словами письменника, він ніколи не стомлювався від сексуального марафону. Одного разу він зізнався: « Після двох чи трьох разів я відчуваю таку саму втому, як і після двадцяти злягань. А я мав і по двадцять сеансів, і більше.»

Флобер якось висловив сумнів щодо слів молодого колеги. Тоді Мопассан запросив свідком ще одного знайомого, і вони поїхали до одного з будинків розпусти Парижа. Там упродовж години у присутності Флобера і свідка Мопассан відшморгав шістьох повій поспіль.

Іншим разом він забажав справити враження на письменника Бабукіна, який приїхав з Росії. Мопассан вибрав собі в театрі «Фолі Бержер» танцівницю, і вони поїхали до найближчого борделю. І там, на очах у враженого гостя, француз здійснив з нею шість статевих актів поспіль. Після цього

МОПАССАН

він покликав молоду повію і пробив з нею те саме ще тричі поспіль.

Мопассан не мав сил пройти повз жодну привабливу жінку, щоб не спалахнути вогнем пристрасті. Здебільшого він не зустрічався з ними більше одного разу. Лише з деякими любовний зв'язок тривав ще якийсь час — хоча усі жінки були заміжніми. З молодою багатою брюнеткою на ім'я Марі Канн він кохався аж вісім років. І написав Марі 2200 любовних листів.

Довго тривав роман і з американкою Бланш Рузвельт Мачетта, яка вийшла заміж за міланського дворянина і стала маркізою. Пізніше Бланш зізналася, що під час зустрічей з Мопассаном діставала «величезну чуттєву насолоду».

Завершити чергову зустріч на нашому сексуальному Парнасі хочеться свідченням журналіста Френка Херріса.

« — Мені здається, що з сексуальної точки зору я — людина незвичайна, — сказав йому якось Мопассан. — Річ у тім, що я здатен підняти свій інструмент будь-якої миті, варто лише захотіти.

— Справді? — вигукнув я, надто вражений почутою розповіддю, аби сприймати ще щось.

— Ось погляньте лише на мої брюки, — сміючись, запропонував Мопассан, і просто там, на дорозі, переконливо довів мені, що говорить правду».

Володимир РАДЧЕНКО

Луї МОРЕН. Гумористична акварель, XIX ст.

ЧОТИРИ ЗІЗНАННЯ ФОМИ — ЛІДЕРА ГУРТУ «МАНДРИ»

1. Про перше кохання

Це було в дитинстві. Я навчався у першому класі, а вона у п'ятому. В неї було солодке прізвище Сахарова, а звали її Олена. Це було платонічне кохання. З того часу минуло дуже багато років.

2. Про перший поцілунок

Перший раз я цілувався свідомо, із насолодою, років у чотирнадцять. На вокзалі біля поїзда з дівчиною, з якою у нас була симпатія. Вона сама почала мене цілувати, а я її.

3. Про найщасливішу мить

Найщасливіша мить у житті — це та мить, коли у мене виходить! Те що я роблю.

4. Кохання — це...

...гармонія і щастя!

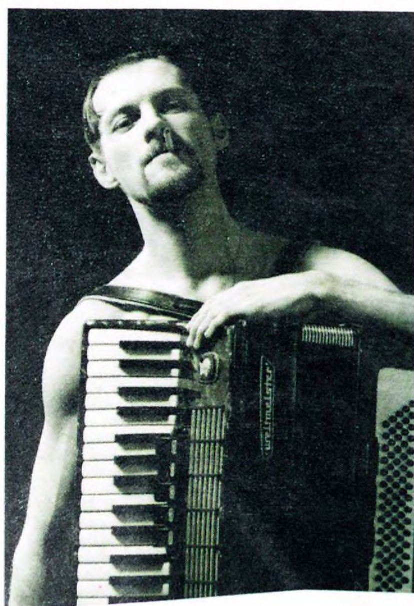

СВІТЛО МАТЕРИНСТВА

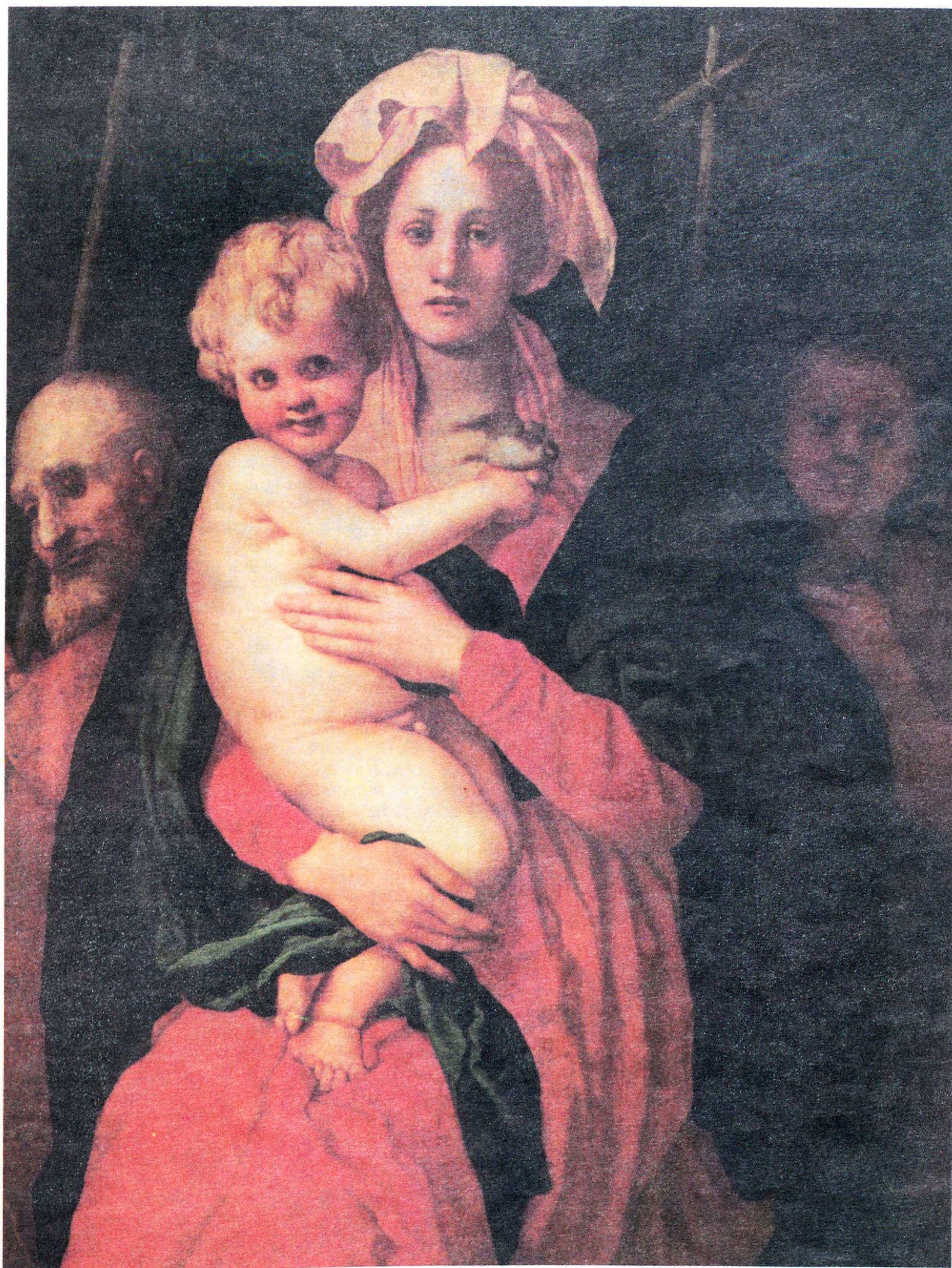

Джакобо ПОНТОРМО. МАДОННА З НЕМОВЛЯМ, СВ. ЙОСИФ І СВ. ІОАНН-ХРЕСТИТЕЛЬ. 1521—1522

Еротична мініатюра. Раджистан, Індія. Кінець XIX—початок XX ст.

АЛІ САФІ

ДОТЕПНІ

Абу-Салям Халяль, візир халіфа Саффаха, написав якось своєму повелителеві:

«Якщо звелиш, я приставлю до тебе прекрасних наложниць».

І одписав йому халіф:

«Збільшилась моя потуга державна, але зменшилась міць чоловіча».

Одна жінка прийшла до судді Мухаммада Імамі Хараві і сказала:

— О суддя, притискає і утискає мене мій чоловік. Знати, тісно йому зі мною.

— Замовкни, — одказав суддя. — Невже ти не розумієш, що чим тісніше йому в тебе, тим солодше?

Одному падишахові сказали:

— Є у твоїй столиці один дотепний чоловік, вельми подібний до тебе обличчям.

Падишах звелів привести до нього того чоловіка, а коли той став перед його очі, надумав позбиткуватися з нього і сказав:

— Я пам'ятаю твою матір. Гожа була жінка, усе ходила до палацу мого батька звідничати.

— Не зовсім воно так, — одказав падишахові подібний до нього обличчям дотепник. — Мати моя ніколи з дому не виходила, а от батько служив садівником у твого батька, і сад, де він робив, був якраз біля падишахового гарему.

Падишахові сподобалася така відповідь, і він прилучив дотепника до числа своїх наближених.

Одного мудреця спитали:

— Що ти можеш сказати про шлюб?

— Шлюб, — відповів мудрець, — то на місяць утіхи, на все життя — муки, борги звідусіль і в поперeку біль.

Сиділи одного разу вкупі Ібн-Мукаррам, дотепник єгипетський, та Абу-ль-Айна, дотепник багдадський, і пройшла повз них блудниця.

— Найрозумніші жінки в світі — це блудниці, — сказав Ібн-Мукаррам. — І їдять солодко, і вина п'ють доволі, і золото з чоловіків беруть, і втіху злягання з ними спізнають.

— А твоя мати жінка розумна? — спитав Абу-ль-Айна.

— Аллах мені свідок, що дурніша за твою сестру, — відказав Ібн-Мукаррам.

Один жартівник, побачивши гожу жінку, сказав їй:

— Чи не дозволиш, пані, скуштувати тебе? Так уже хочеться мені дізнатись, хто солодше: ти чи моя дружина?

— А ти піди спитай у мого чоловіка, — одказала та жінка. — Він-бо куштував нас обох.

Дружині одного вельможі багдадського сказали, що, згідно з наукою фізіогномікою, чим довший у чоловіка ніс, тим і чоловіче єство його довше.

А жив собі недалечко від палацу того вельможі один чоловік з навдивовижу довгим носом. Отож схопили його якось уночі і привели на жіночу половину палацу, аби догодив він тій пані. Та виявилося, що довгий у нього тільки ніс. Тоді витурили його геть з палацу, а перед тим ще й носа одрізали, щоб не заводив він нікого в оману та спокусу.

— Чого це тобі носа одрізали? — спитали його люди.

— Бо неправдиві свідчення давав, — одказав той чоловік.

До одного вельможі привели двох гожих невільниць, аби він обрав і купив собі ту, котру більше вподобає.

Одна невільниця була незаймана, а друга вже спізнала чоловіка. Але та друга була вродливіша.

Вельможа хотів був купити незайманку, бо свіжа вона була і невинна.

Але та, котра вже спізнала чоловіка, сказала:

— Різниця між мною і нею усього в одну ніч. І загине в цю ніч її незайманість, та залишиться моя врода.

— Твоя правда, — погодилась незайманка. — Але сказано в Корані: «Ніч вирішення доль людських важить більше за тисячі місяців».

Вельможі дуже сподобалося те, що сказали невільниці, і він купив їх обох.

Переклад з арабської

З ДАЛЕКОГО МИНУЛОГО

ОПОВІДКИ

Фаворитка магараджи. Індія, кінець XIX ст.

ПЕРЕДПЛАТИТИ «ЛЕЛЬ»–99 НІКОЛИ НЕ ПІЗНО!

«ЛЕЛЬ» МАЄ ЧИТАТИ КОЖНА СІМ'Я, ЯКЩО ВОНА ПРАГНЕ БУТИ ЩАСЛИВОЮ !